C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 08 Krvavá bible.pdb

PDB Name: Vampýra - 08 Krvavá bible
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

New Delhi
Noční služba.

Tuto dobu Venkatarama Sastri milovala. Byla to malá tělnatá zakomplexovaná žena, která svůj vnitřní klid nacházela nejspíš tehdy, když byla sama - nebo zde.

Obklopena mrtvými byla sama, aniž by se musela cítit osamělá. Na deset hodin byla jediná živá bytost v této části budovy.

Prostá přízemní stavba policejní patologie, přilepená k hlavní budově, působila dojmem přeplněného skladiště. Zde se přechovávaly všechny mrtvoly, na kterých se mělo zítra dál pracovat. Nebo ty, které to už měly za sebou.

Sastri necítila z těch chladných těl žádný strach. Každá jatka v Delhi a okolí skýtala podívanou na odpornější detaily. Že zde zůstávají lidé redukováni jen na to, co zbude po ztrátě duše, ji dokonce téměř fascinovalo. Jinak by se o tento džob neucházela.

Jediné oběti, se kterými soucítila, měli na svědomí chtiví manželé a zlé tchyně. V Indii je na denním pořádku polít prostě bezbrannou manželku benzínem a zaživa zapálit, když nemohou nevěstini rodiče zaplatit přemrštěně vysoké věno. Jeden malý domácí požár - a cesta k novému, výnosnějšímu sňatku je volná.

A po mrtvé neštěkne ani pes.

Vyšetřování těchto vražd pro věno, končí vždy ve slepé uličce. Už jen proto, že tu neexistují žádné soudkyně ani neutrální soudci, kteří by se odvážili vypořádat se s tímto znamením hanby indické společnosti.

Kdykoliv sem byla nějaká taková zuhelnatělá mrtvola dopravena, napadalo Sastri, že její ošklivost není zase tak špatná věc. Byla oboustranný sirotek, proto o ni neměl žádný muž zájem - a nejen pouze z finančních důvodů. Vyrostla v jednom z mnoha městských chudobinců. Jen své železné disciplíně a absolutní vůli po přežití vděčila za to, že ji už v útlém dětství nerozdrtily mlýny byrokracie.

Dnes, když měla dvacet let a téměř půl druhého metráku váhy, nakonec přece jen dostala toto nádenické místo, kde nemusela dělat nic jiného, než hlídat něco, co jakkoli to zní perverzně, bylo stále ještě dost lákavé pro zloděje.

Od té doby, co specializovaná mafie kradla zachovalé mrtvoly, aby je vzápětí prodávala dál lékařským institutům pro účely ilegálních výzkumů, bylo tu hlídače zapotřebí. Sastri byla vyzbrojena téměř směšným obuškem a poplašným zařízením. Obojí leželo nedaleko od vchodu na stole vedle láhve piva, kterou si s sebou brala pokaždé do služby, aby ji po své první obchůzce vypila."

Sastri měla slabost pro zahraniční piva (jedna její známá pracovala v malé firmě, zabývající se importem a exportem) a pro dobře stavěné mrtvé muže.

Na první pohled vždycky poznala, co se oproti včerejšku změnilo. Stačilo jí jediným letmým pohledem přeběhnout ve studeném neonovém světle všechny "obsazené" stoly, aby věděla, kde je kdo nový.

Najisto zamířila k prvnímu kandidátovi.

Vzpomínala si, že kdysi, docela na začátku své "kariéry", odkryla jednou mrtvého, kterému trčel úd kolmo vzhůru. Buď si některý z lékařů dovolil trochu drsný žertík, což však nemohlo nijak vysvětlit velikost erekce, nebo ten ubohý nebožtík skutečně zemřel v tak fantastickém stavu. Oběť měla jedinou čisťounkou díru v prsou. Kdoví, který manžel, snad s mohutnými parohy, ale zároveň skvělou muškou, měl na svědomí jeho poslední coitus interruptus.

Následující noc si Sastri s sebou donesla laciný foťák, aby si ten "div" zvěčnila pro své soukromé potřeby. Bohužel, mezitím byl již tento mrtvý přesunut jinam a nebyl k nalezení.

Od té doby s sebou měla Sastri fotoaparát stále. Avšak nikdy se jí už nepoštěstilo ulovit pro svůj tajný archiv velkých i menších nechutností takového sólokapra...

Ventakarama Sastri se bezděky usmála.

Potom nadzvedla prostěradlo.

První, čeho si všimla, bylo to, že mrtvý není ani Ind, ani jiný Asiat. Vypadal tak nějak... anglicky. A zatraceně dobře, odhlédne-li se od toho, že byl mrtev.

Sastri přeletěla pohledem lístek, který měl mrtvý na palci u nohy. Z načmárané stručné zprávy se však nedalo vyčíst, kdo tomu nešťastníkovi zlomil vaz. Bylo tam však jeho jméno: Luther Keaton.

Stáhla z bledého těla plachtu úplně a znalecky je prohížela.

"Přesně podle mého gusta," zavtipkovala, odložila zmuchlané prostěradlo na sousední stůl a s úžasnou svižností rozpohybovala své obrovské špeky směrem ke dveřím, kde mezi jinými krámy měla schovaný svůj foťák.

Právě když po něm sahala, ozvalo se zvenčí klepání na dveře.

Sastri bezděky zaryla prsty do svých obrovitých prsou. Srdce jako by se na chviličku nedokázalo rozhodnout, má-li bít dál, či ne, a v ústech se jí hromadily sliny, protože se neodvažovala ani polknout.

Stávalo se skutečně zřídka, aby sem někdo zabloudil v tuto dobu. Jenom zcela výjimečně se občas vyskytl nějaký naléhavý případ, který nesnesl odkladu. Ovšem takové vůbec nenosili sem, nýbrž rovnou do pitevny (kam ovšem Sastri, ke své veliké lítosti, neměla přístup).

"Kdo... kdo je?"

Namísto foťáku sevřely její prsty těžký obušek.

"Otevři!"

Sastri rozevřela pěst, obušek jí vypadl z ruky, a pak otevřela dveře.

Sama se tomu divila.

Že tak beze všeho plní něčí příkazy.

Do místnosti se nahrnuli tři muži v drahých oblecích - snad lékaři? Jeden zůstal stát u Sastri, zatímco zbylí dva se hnali dál právě směrem, odkud hlídačka předtím přišla: přímo k odkryté mrtvole.

Sastri chtěla protestovat. Nikoho z těch tří neznala a pochybovala, že patří k institutu.

Avšak muž vedle ní jí dal jediným slovem najevo, že na její názor není nikdo zvědavý.

"Ticho!"

Sastri měla v tu chvíli pocit, že jí snad uhnil jazyk. Tváří v tvář drzosti, s jakou si tito tři vetřelci počínali, se tlustá žena sice opožděně, o to však silněji rozklepala strachem.

Rozhlížela se po židli.

Když ji objevila, muž vedle ní přikývl.

"Sedni si!"

Židle stála u stolu, na kterém leželo několik otevřených kartotéčních krabic spolu s psacími potřebami.

Sastri se posadila. Chtěla obrátit hlavu, aby viděla, co ti dva dělají u cizincovy mrtvoly, ale nešlo to. Nedokázala vyvinout dost síly k prosazení své vůle.

Ústa třetího neznámého se přiblížila k její šíji. Chladné rty se dotkly jejího krku, až jí z toho naskočila husí kůže.

"Vezmi jeden formulář a vyplň ho," pravil muž. "Tvými osobními údaji! Domnělá příčina smrti... otrava." Zasmál se. "Tak zůstaneš zahrabaná pěkně hluboko."

A třebaže bylo Sastri už pomalu jasné, že si sama sobě kope hrob, poslechla. Třesoucí se rukou vzala jednu kartičku a vypsala prázdné kolonky. Když došla až k "otravě", stáhlo se jí prudce hrdlo.

"Co - co chcete - ode mě?" zakňučela plačtivě. "Po-poslužte si! Vezměte si, co chcete... Nic jsem neviděla ! Třeba - mě můžete omráčit..."

Letmo zavadila pohledem o obušek, nebyla však s to natáhnout po něm ruku.

"Poslužte si," papouškoval neznámý. "Pěkná nabídka... kdybys tak ještě byla trochu pěknější. Ale ty jsi šeredná jak noc! Určitě jsi neměla pěkný život. Buď ráda, že to máš za sebou."

V tu chvíli měla Sastri pocit, že se v příštím okamžiku pozvrací. Právě ta netečnost, s jakou mluvil neznámý o tom, co se jí mělo přihodit, v ní probouzela šílený strach.

"Vy mě chcete - zabít...?"

"Ale ne!"

Na okamžik se v jejím vědomí absurdně rozsvítila jiskřička naděje. "N-ne?"

Ucítila, jak ji ovanul proud vzduchu: to jak druzí dva muži prošli kolem ní i s mrtvým a vyšli ven z haly.

Po krátké chvíli se vrátili zpět a šeptem se s tím, který hlídal Sastri, na něčem domlouvali. Zřejmě jim řekl něco, co je pobavilo, protože se téměř všichni zároveň obrátili k tlusté ženě, sedící stále ještě u stolu jako přilepená.

"Vstaň!" řekl jeden z nich.

"Já... nechci... umřít..."

Tělo ji neposlouchalo. Zvedlo se a trhavými krůčky se ubíralo právě tam, kde ho chtělo to podivné trio mít.

"Vysvleč se!"

Sastri se svlékla.

"Viděli jste už někdy takovou horu sádla?"

Sastri se snažila si jejich poznámek nevšímat. Musela si lehnout na uvolněný stůl a přikázali jí, aby zavřela oči a nehýbala se. Pak cítila, jak jí někdo něco dělá na palci u nohy. Sastri sice věděla, co se s ní děje, přece však nebyla s to nadzvednout víčka; jako by se do nich přesunulo celých sto padesát kilo její váhy.

A teď mě otráví, zamrazilo ji. Ale -proč...? Proč mi to dělají...?

"Vždycky jsi míval šílené nápady," slyšela hlas jednoho z mužů. "Ale toto už přesahuje všechny meze...!"

"Krátká návštěva některého patologa stačí," řekl druhý. "Ten se s nadšením pustí do práce!"

Všichni se zasmáli, ačkoli by Sastri přísahala na to, že takoví lidé nemají ani špetku smyslu pro humor.

Vzápětí uslyšela rozkaz: "Od nynějška budeš, drahoušku, dýchat tak slabě, jako ještě nikdy a nehneš už ani brvou! Puls se ti TUZE ZPOMALUJE, a přece zůstaneš PŘI PLNÉM VĚDOMÍ. Při plném vědomí, rozuměla jsi? Ani největší bolest tě však nepřiměje k jedinému sebemenšímu pohybu! Budeš tu ležet jako mrtvá a VŠECHNO si necháš líbit...!"

Teprve nyní Sastri pochopila, jaký osud jí vlastně připravili.

Cítila, jak ji pokrývá plachta. Slyšela kroky, vzdalující se beze spěchu. .. Dveře zaklaply...

Srdce jí tlouklo slabě s niminální frekvencí, jakoby zabaleno do vlhké houby. Žila, aniž by to byla schopna sebeméně dát najevo.

Chtělo se jí křičet.

Její rty však byly němé.
Chtělo se jí uprchnout.
Její nohy i zbytek těla však byly jakoby zality v olovu.
Jako by vážily tunu.
Po nějaké době se otevřely dveře.
Po nějaké době se dal do pohybu pojízdný stůl, na kterém ležela ztuhlá, němá, zasvěcená smrti.

Dolpo, západní Nepal

Kumar Dass Thoker se ani neotočil, když se dveře do skriptoria otevřely. Pečlivě namočil brk do kalamáře a dokončil započatou inicálu. Představovala stylizovaného draka, jehož tělo bylo vyplněno právě vytvořeným veršem, který těsně předtím Kumar ve vyčerpávající extázi dopsal.

Umělecké spojení textu a obrazu zdobilo poslední řádky. Další list byl hotov. Každý pergamen byl popsán pouze po jedné straně, aby jej pak vazač sešil s předchozí nebo následující stranou, takže KNIHA se dala číst z jedné i z druhé strany.

Když Kumar konečně zvedl oči od stránky, stál Baghdi za ním. Byl o hlavu menší než Kumar, vážil téměř o polovinu méně a byl od přírody povídavý, ba až žvanivý. Když se však nyní ujal slova, učinil tak s nebývalou zdrženlivostí.

"Přišel jsem jenom," řekl tiše, "abych se tě zeptal, jestli to také cítíš."

Kumar se zcela ještě nevrátil do normálního světa. Vždycky když pracoval,, zapomínal na celý svět kolem. "Co jestli cítím?"

"Hodiny v sobě," řekl Baghdi. "Tikání. Něco se - změnilo..."

Kumar Dass Thoker naslouchal hlubinám svého těla; připadalo mu tak cizí a neskutečné. Zbavil se všech tělesných potřeb, získal však jiné. Kdykoli o nich rozjímal, nevzbuzovaly v něm nic než hluboké zoufalství.

Kumarovi se snadno podařilo objevit to, co mu Baghdi popsal.

Ano, něco se změnilo. Předtím, když se plně koncentroval jen na svou práci, znak od znaku náročnější, vůbec ničeho si nevšímal. Jeho hodiny života, jimž dosud nevěnoval pozornost, náhle jako by získaly jiný, intenzivnější rytmus. Jako by se předbíhaly.

"Nic necítím!" zalhal trucovitě a doufal, že tím Baghdiho vystrnadí z pisárny. Kumar Dass Thoker si zvykl natolik na svou osamělost a s ní spojenou beznaděj, že už nebyl schopen sdílet s jinými lidmi cokoli - dokonce ani se svými druhy v utrpení.

Bylo to: groteskní: v tranzu prožil veškeré tragédie světové historie, co se však týkalo jeho malého soukromého světa, z něhož byl kdysi vytržen, tu zůstávalo skryto neproniknutelnou tmou.

Byly dny, kdy se domníval, že si ještě docela přesně dokáže vybavit, jak byl kdysi unesen a zavlečen sem. Mezi tyto zdi, jež byly od té doby jeho vězením. Jenom ve snu a v tranzu jim dokázal na jistý čas uniknout.

To však nebylo dost, aby to dokázalo udržet vroucnost srdce, jež mu bilo v hrudi. Často mu připadalo, že má snad naroubovaný do těla místo srdce nějaký umělý sval, aby zapomněl na vše, co tvořilo jeho předchozí život: radost, smutek, strach, zvědavost, ctižádost lásku (lásku...?!), přátelství, nenávist...

Drobné, ale neuvěřitelně důležité detaily.

Byly dny, kdy se sám sebe tázal, zda i zdánlivé povědomí o těchto citech mu nebylo implantováno jen proto, aby jej mučilo. Neměl jedinou nezpochybnitelnou vzpomínku na svou dřívější existenci. Na život před PSANÍM.

Vzdychnul si.

Baghdi nebyl jeho přítel. Nespojovalo je nic kromě společného osudu. Bylo to kruté, a přece poctivé odbývat Baghdiho jako obtížné zlo, které Kumaru Dassu Thokerovi s věrností nepodplatitelného zrcadla připomínalo, co se stalo z něho samotného.

"Nic necítíš?" opakoval Baghdi.

"Nic!" potvrdil znovu Kurnar.

"Ale -" ve vrásčité tváři druhého písaře jako by se naráz zrodilo na tucet nových vrásek, "- mluvil jsem už s Roloffem, Jargem a Jaimem, dokonce i s Terentiem a Tirem... Všichni mi to potvrdili! Začalo to, když jsi byl právě uprostřed práce na verši. Nemohl jsem tě rušit dřív."

Udělal jedno z těch teatrálních gest, jakých byl po celé té době schopen jen on sám, a téměř neslyšně dodal: "Všichni jsme zneklidněni..."

A jakkoli Kumar znejistěl, zda by přece jen nebylo radno popovídat si s Baghdim a ostatními písaři o té změně, která se odehrála uvnitř každého z nich, znovu jej odbyl: "Nech mě už být. Za chvilku si přijdou pro stránku!"

Baghdi k němu vrhl poslední zoufalý pohled. Potom stáhl hlavu hlouběji mezi kostnatá ramena a, ač nerad, respektoval Kumarovo přání.

Nezůstalo jim mnoho z jediné děravé sféry soukromí. Rudí - jak je Kumar nazýval - mohli jediní kdykoliv vpadnout i do ní. Baghdi byl jediný jeho rodu, který se rovněž oddával tomuto zlozvyku. Na toho aspoň stačilo jedno rázné slovo...

Kumar čekal, až se za Baghdim zavřely dveře. Potom vstal a protáhl se.

Po dlouhé napjaté nehybnosti v nahrbené pozici mu loupalo v zádech. Jako vždy nebyl Kumar ani teď v stavu posoudit, kolik času uplynulo od chvíle, kdy usedl k písařskému pultu.

Nebyly tu nikde žádné hodiny krom těch vnitřních, které nyní počaly klamat. Oproti tomu kalendář bylo možno podle četnosti stavů prožitých v tranzu aspoň přibližně zrekonstruovat. Kumar věděl, kdy se narodil a jaký rok se

tenkrát psal tam venku. Už z toho bylo zřejmé, že jejich vnitřní hodiny jdou špatně. Neboť oni nejsou už nic víc, nežli přízraky, jejichž příbuzní byli dávno rozfoukáni jako popel do všech koutů světa, nebo se rozpadli ve studené zemi.

Měřil skriptorium pomalými kroky sem a tam. Místnost byla vzhledem ke svému významu příliš malá a vlastně kromě lavice k sezení a psacího pultu byla zcela prázdná. Na zdech se nacházelo jen dvaadvacet znaků klínového písma, které Kumar a ostatní písaři používali.

Proč ještě žiju - po všech těch staletích? ptal se sám sebe, aniž by si však mohl být svým výpočtem jistý.

A odpověděl si stejně jako vždycky: protože máš ten DAR.

Obličej se mu stáhl v žalostné parodii úsměvu. Nejenom tikání se změnilo, stále zřetelněji cítil, že z něho vyprchává i onen dar, který ho řadí k sedmi písařům.

Nechal toho. Jeho věštecké nadání jej stálo stále více sil. Jako malé, zlé zvířátko v něm hlodal strach, že jednou selže úplně. Věděl, že to bude horší než smrt.

Proto se bál dne, kdy bude pro NĚ bezcenný.

Trochu sebou trhl, když se otevřel strop.

Dovnitř vešel, ne, vlastně vletěl jeden Rudý. Nebylo z něho vidět nic, než jeho kutnu, ale Kumar už dávno vzdal, že se někdy dozví, co se skutečně skrývá v tomto oděvu. Vlastně doufal, že se to vůbec nikdy nedozví.

Němý přinesl do skriptoria nový, nepopsaný, čerstvě vyčiněný pergamen, napjal jej na pult, z něhož předtím sňal hotovou stránku, smotal ji do role a ukryl pod kutnu.

Na tom všem nebylo nic neobvyklého.

A přece Kumar doslova čekal že dnes bude tato rutina nějak narušena. A skutečně: nežli se Rudý opět vznesl ke stropu, stalo se něco, co nikdy předtím.

"Následuj mě!" oslovil "němý" Kumara.

Ten měl náhle pocit, jako by mu do žil vstříkla ledová voda z prolomené hráze. Normálně by si Rudý prostě odnesl hotovou práci, zatímco Kumar by se směl vrátit do své cely. A na jeho místo by usedl další písař, aby zhotovil další stránku. Než bude hotovo šest dalších stran, mohl by Kumar odpočívat a sbírat síly pro nový úkol.

"Následuj mne!"

"Kam...?" sklouzlo Kumarovi ze rtů.

Rudý však zřejmě neměl v úmyslu něco vysvětlovat.

Kumarovy myšlenky kroužily v divokém víru. Mohl by se nějak vzepřít?

Ne!

Odpověď byla takto jednoduchá, možné důsledky vrhaly na písaře hrozivý stín. Roztřásl se. A celý roztřesený postoupil blíž k bytosti v kutně.

Kromě svých příbytků a skriptoria neměli písaři jediné místo, kam by se mohli uchýlit. Z tohoto zúženého světa nevedla ven jediná schůdná cesta. Po celé generace byli zaživa pohřbeni.

Kumar byl Rudým uchopen a nadlidskou silou vyzvednut vzhůru. V tu chvíli poznal, že byl nad ním vyřčen konečný ortel.

Poznali to, napadla jej černá myšlenka. Samozřejmě že jim nezůstalo skryto, že ztrácím své síly.

Tím se pro NĚ stal bezcenným - ať si byli kdokoli.

Kumar nikdy nepoznal iniciátory té strašlivé otročiny, kterou spolu s ostatními musel vykonávat. Vždycky jen ty němé zakuklence, kteří přicházeli a odcházeli se stejnou pravidelností, jako Měsíc obíhá kolem Země.

Kumar nevěděl do dnešního dne, ani kde se nachází. Kde leží tento kamenný žalář, do něhož byl uvržen, aby...

Ano, proč vlastně?

Pracovali na jakémsi rukopisu, do něhož plynuly všechny události vnějšího světa, které byly významné pro další běh dějin. Bylo to monumentální dílo; započaté dávno předtím, nežli by jí mohla jakákoli jiná KNIHA konkurovat. Obsahovalo všechna tajemství od počátku stvoření. Kdo by v ní dokázal číst, snadno by se zmocnil vlády nad celým světem.

Kumar si někdy kladl otázku, zda ti, kteří jej zde drželi, již dávno nesvírají otěže vlády, aniž by si toho kdokoliv všiml.

Z paměti písařů se vzpomínka na napsané vytrácela vždy hned po dokončení stránky. Již po chvíli si nedokázali vzpomenout na nic, než několik bezvýznamných fragmentů.

Což bylo, jak se Kumar domníval, jedině požehnání. Občas jej zážitky z extáze zdeptaly natolik, že se cítil po celou dobu odpočinku jen jako uzlíček pocuchaných nervů. Teprve další vidění dokázalo odehnat stín předchozího.

Život písaře byl utrpením.

A přece se Kumar bál toho, co mělo přijít potom,

Existoval vůbec ještě nějaký život po této službě neznámým pánům?

Cestou vzhůru a pak šedými, jednotvárnými chodbami, nepotkal Kumar kromě svého průvodce vůbec nikoho.

Samou hrůzou vnímal stále méně ze svého okolí, až nakonec i samotný zakuklenec se mu proměnil v pouhý rudý stín, za kterým kráčel naprosto mechanicky, aby pronikal stále hlouběji do končin, kam dosud nevkročil, avšak které se nijak výrazně neodlišovaly od prostředí, kde byl držen jako písař.

Konečně jej Rudý dovedl do jakési prázdné kobky. Odkudsi zde vyvěralo světlo. Denní světlo? Kumar vydechl štěstím.

Ale jen nakrátko.

Zakuklenec se postavil doprostřed místnosti a jednoznačně pokynul Kumarovi, aby přistoupil k němu.

Ten měl nejprve pocit, že přimrzl k zemi. Náhle mu bylo jasné, že už nikdy více neuvidí ani mluvku Baghdiho, ani nikoho z ostatních. Odchod postrádal cokoli, co by jej ulehčovalo. ONI si nepotrpěli na sentimentalitu.

"Co se mnou chcete udělat?" zachraptěl Kumar. Jeho hlas se odrážel od holých, hladkých stěn. A pak se jej hned v

následujícím okamžiku zmocnila podivná lhostejnost. Chvění v jeho těle ustalo. Kumar se narovnal.

Rudý před ním rozepnul kutnu a shodil kapuci.

Tvář, kterou odhalil, musela Kumara vyděsit právě tak jako vše ostatní, co uviděl.

Mumie, napadlo jej nejprve.

Avšak postava nebyla zavinutá do plátěných obvazů, nýbrž do vyschlé kůže, podobné té, kterou používali Kumar a ostatní písaři při práci na VĚČNÉ KRONICE.

"Pojď sem a pomoz mi!"

"S čím?" Otázka splynula z jeho rtů jako vzdech.

"Osvoboď mě!"

Kumar okamžitě pochopil, co se od něho očekává.

Na ničem mu nezáleželo.

Kdyby mu v tuto chvíli vložili do ruky dýku a vyzvali jej "vraž si ji do srdce", poslechl by. Bylo to groteskní, ale poprvé se po té nekonečné době cítil, jako by z něho spadlo neviditelné břímě.

Přistoupil k té děsivé postavě, jako by vstupoval na oběžnou dráhu nějaké planety. Také z této bytosti vyzařovala jakási přitažlivá síla. Kumar bez problému našel začátek koženého pásu a počal jej, obcházeje kolem postavy, odvíjet.

Pod ním nebylo vidět nic lidského. A přece Kumar vydržel a neustal, dokud poslední kus neupadl na zem, nezkroutil se a nerozpadl v prach. Také rudá kápě zmizela, sice jinak, ale stejně beze stop.

Zůstala jen čirá energie, zhuštěná do obrysu lidské postavy. Avšak tato forma mu byla, jak Kumar tušil, poslední výzvou.

Neslyšel žádný hlas a na nic se nepotřeboval ptát.

Nyní už věděl, co se od něho očekává. Má zemřít, aby zvláštním způsobem povstal k nové existenci.

K novému úkolu.

Pokorně dovolil, aby do něj neznámý vstoupil.

Ze tmy se vyloupl horský masív. Lilith se zdálo, že padá.

Byl to však klam. Stále ještě vězela v neviditelných vláknech jakési pavučiny, z níž se - cítila to - nemohla dostat vlastními silami.

STÁHNĚTE JI Z KŮŽE!

Hrozný rozkaz v ní stále ještě doznával, třebaže hlas už dávno utichl.

Také vidění, jež se Lilith zjevilo na pozadí černé tmy, zhaslo. Předtím totiž "viděla" poloviční upírka otevřenou knihu, jejíž stránky byly z lidské kůže a jejíž text byl psán lidskou krví.

Byla si jistá, že je tomu tak. A dokázala číst ony znaky, ačkoli je nikdy předtím neviděla!

Dodatečně ji napadlo, že ani s mladým Nepálcem Ranim, který plnil ve vesnici Yakshamalla funkci posla smrti, neměla žádné dorozumívací problémy. Třebaže se dalo vážně pochybovat o tom, že by Rani znal angličtinu...

Lilith viděla, že je opět na hranici schopnosti poznat sebe samu. Trauma ztracené totožnosti ji pronásledovalo od chvíle, kdy předčasně opustila zdi svého rodného domu v australském Sydney.

A navíc ještě beze stopy zmizel symbiont, její dosavadní oděv i ochránce. Uprchl - jako už jednou - před nebezpečím, když byla Lilith ve vesnici Yakshamalla přemožena něčím nepopsatelným a unesena sem?

To by mu bylo podobné, napadlo ji.

Třebaže přísahal, že ji "už nikdy neopustí", v extrémních situacích mu přece jen asi byla bližší kůže vlastní než kůže jeho "hostitelky"...

Ze stropu chrámu stále ještě padala ona zlatá zář - pozbyla však svého agresivního účinku.

Lilith mohla otáčet hlavou jako marioneta na nitkách. Bylo jí přitom jasné, že ten, kdo nitky drží, jí může kdykoli zarazit i tento poslední pohyb.

Shlédla dolů, odkud stoupaly z vykuřovadla sloupy různobarevných dýmů bez jakéhokoli pachu.

A kde stála "nosítka".

Předtím (kdy to vlastně bylo, před několika hodinami, minutami nebo teprve vteřinami?) sem tento vehikl přinesly čtyři postavy v rudých kápích. Kdo z nich však vystoupil, nemohla Lilith už vidět. S děsivou intenzitou na ni zaútočily temnota a vize.

Nyní to bylo jiné.

Postava, která vztaženými pažemi ukazovala nahoru k ní, neměla na sobě kutnu, byla však také zakuklená. Její štíhlé tělo bylo celé, od hlavy až k patě, zavinuté do jakési cizí, mrtvé kůže. Byly v ní jen úzké mezery pro oči a ústa. Nic víc. Za nimi však číhalo něco, co nemohlo být v žádném případě lidské povahy. Lilith musela odvrátit pohled, aby nepřišla o rozum.

Pod ní jako by se zastavil čas.

Nic se nehýbalo.

Pak přišel rozkaz:

Sundejte ji!

Nosiči obklopili vykuřovadlo. Lilith cítila, jak ji nějaká neviditelná ruka tlačí dolů. A přece neklesla do rozžhaveného uhlí, kousek nad ním byla "odchycena" a za chvíli stála na vlastních nohách mezi čtyřmi zakuklenci.

Byla nahá a nyní ucítila, jak jí celým tělem pronikají chlad a chvění země.

Chrám se chvěl. Vzduch také.

JSEM ONAN! šeptal hlas v Lilithině mozku. KDO JSI TY?

Usha. Jsem - Lilith se zarazila. Nebylo již třeba lhát. Poznala, že lest, kterou nastrojila, aby se sem dostala, byla prohlédnutá. Jmenuji se Lilith.

Chvění ustalo.

Postava v kůži přikývla. TAK STOJÍ PSÁNO...

Lilith nechápala, co má Onan na mysli. Ale uvědomila si, že ji něco přimělo k pohybu a přistrkuje ji blíž k té děsivé postavě. Krok za krokem, jakoby vedená na neviditelných nitkách.

HLEDÁŠ LILIOVÝ KALICH. NEPŘIŠLA JSI SAMA.

Lilith pocítila mrazení, když jí Onan takto dala vědět, že zná důvody, které ji přivedly do Himaláje. Tajemství stále narůstalo. Avšak ona přece přišla sama. Či snad měla Onan na mysli Himachala Pradeshe, Inda, který ji doprovázel k úpatí sedmitisícovky, poté, co byl zabit její australský společník Duncan Luther? 1

"Ty jsi strážkyní kalichu?

NE. KALICH TU NENÍ. JÁ VŠAK O NĚM VÍM VŠE. TAK JAKO VÍM VŠE O TOBĚ. MOHU ČÍST TVŮJ PŘÍBĚH. JE... ÚŽASNÝ.

Lilith kupodivu ani na chvíli nenapadlo, že by mohla pochybovat o pravdivosti Onaniných slov.

NESEŠ V SOBĚ DVA ŽIVOTY.

Ano, Lilith byla dcerou člověka a upírky. Navenek to však nebylo poznat. Jak to, že to Onan nezůstalo skryto jako ostatním?

Kdo je Onan? Kdo jsou ti zakuklenci, kteří nemají pod kapucí žádnou tvář, jen čirou čerň?

MÍ PREVTĚLENCI. INKARNACE.

Onan sice odpověděla přece však její odpověď zůstávala, stejně jako mnohé z jejích slov, nesrozumitelná.

Lilith se chtěla dozvědět něco bližšího o kalichu, který zde prý nebyl, jakkoli to Landru předpokládal. V tutéž chvíli se však její myšlenky počaly opět zatemňovat. Nebyla stavu formulovat další otázky. Znovu byla vtlačena do role pouhé divačky...

... aby se stala svědkyní osudu, jehož zůstala ona ušetřená, protože Onan ještě včas prohlédla podvod.

Do chrámu vstoupil další z Onaniných převtělenců.

Lilith vyrazilo dech, když poznala ženu, kterou zakuklenec přiváděl.

Byla to Usha, žena Pradamova, za niž se Lilith vydávala, aby pronikla do tajemství kultu, který již po mnohá pokolení tyranizoval a zotročoval obyvatelstvo sedmi vesnic v okolí chrámu.

Jednou měsíčně si vesničané mezi sebou volili jednoho, který byl vzápětí odveden chrámovými služebníky. Jméno oběti bylo určeno "střepinovým soudem", kterého se museli účastnit všichni vesničané. Ušetřen toho zůstal jen posel, jehož úkolem bylo odnést střepy na místo určení.

V Yakshamalle, odkud Lilith přišla, to byl desetiletý chlapec Rani.

Protože při poslední volbě se něco nepodařilo, musela být určena nová oběť. Lilith zjistila, kdo byl vybrán a vzala pak na sebe podobu oné ženy. Chtěla tak proniknout přímo do srdce kultu, o kterém se domníval Lilithin úhlavní nepřítel Landru, že vězí za zmizením Liliového kalichu.

To všechno však už nyní, když sem byla přivlečena Usha, nemělo většího smyslu, ani co by se za nehet vešlo!

V Lilith se cosi stáhlo. Dala mladé Nepálce a jejímu muži hypnotický příkaz, aby uprchli ještě před úsvitem ze své horské vesnice a začali nový život dole v rovině. Jiný druh záchrany ji pro ně nenapadl.

Oč strašnější bylo nyní, když poznala, že všechna vynaložená námaha přišla nadarmo.

Chrámoví služebníci přece jen - i když pozdě - vystopovali pravou volbou určenou oběť a přivlekli ji sem. Pokud stejným způsobem jako předtím Lilih, pak neměla Usha ani nejmenší šanci k odporu. Moc, kterou disponovali zakuklenci, byla tak příšerná, že se Lilith bezděky musela ptát, jestli neexistuje kromě člověka a upíra ještě nějaké třetí plemeno, ovládající obě předchozí...

Nežli si však dokázala třebas jen částečně odpovědět, její pozornost se zaměřila výhradně k vykonání oběti.

Obřad byl jednoduchý a vzhledem k nákladným přípravám, které se konaly v sedmi vesnicích, byl proveden až příliš rychle. Usha byla zcela ochromena, jen v jejích očích se dmulo moře strachu. Vytáhli ji nahoru, právě tam, kde předtím visela v magické síti Lilith.

Vzápětí se chrám naplnil průvodem dalších postav v rudých kutnách. Vstupovali otevřeným portálem a jakoby poslušní jakési přízračné choreografie se rozmisťovali v obrovském prostoru.Nikdo nepromluvil jediné slovo. A Onanin rozkaz, ohlašující Ushin konec, také nepotřeboval nic takového, jako je lidský hlas.

STÁHNĚTE JI Z KŮŽE! otřáslo bezhlučně monumentální stavbou.

Čtyři převtělenci, stojící pod Ushou, se pustili do pomalého tance. Připojovali se další a další, až nakonec tancovali všichni. Kromě Onan a Lilith. Tanec vrcholil a těla tanečníků nyní připomínala lán obilí vlnícího se ve větru, neustále měnícím svůj směr.

Do toho se rozlehl Ushin strašlivý řev, takže Lilith musela okamžitě pohlédnout nahoru, kde se odehrávalo cosi neuvěřitelného.

Ostří neviditelných skalpelů se s rutinní dokonalostí na několika místech zařízla do dívčina těla. Usha byla stahována z kůže zaživa. Kupodivu odkryté živé maso si jakýmsi podivným způsobem drželo krev dál v sobě. Teprve když se Ushina kůže, podobná odloženému šatstvu, snesla k zemi a když řev oběti přešel v umdlévající chroptění, došlo ke změně.

Lilith, i když přirozené netrpěla nějakým odporem ke krvi, se přistihla, že se nedokáže dívat na to zmítající se tělo, které stále ještě dýchalo, jehož srdce stále ještě tlouklo.

Z tisíce ran tryskala krev. Celé tělo bylo jedna jediná rána. Krev pršela...

Dokud tomu Onan neučinila konec.

Landru provedl "kouzlo srdcí".

Spočívalo v tom, že se vyňala srdce obětem z ještě teplých těl a předepsaným způsobem se naskládala na sebe. Jejich síla tak přešla do něho. Jako energetická zásoba pro jeho magii.

To vše vykonal Landru ve vesnici Yakshamalla, než se vydal k chrámu.

Landru nyní věděl, že podcenil překážky na cestě ke kalichu. Kdyby se důkladně nepřipravil, mohlo by mu být tam nahoře, na náhorní plosině, při setkání s kterýmkoli mnichem osudné.

Věděl totiž už také, že nemá proti sobě protivníky obyčejné, nýbrž oplývající úctyhodnou mocí. Když se k němu obrátil jeden z těch zakuklenců, bylo Landruovi, jako by hleděl do ledové propasti. Jen díky včasnému útěku zůstal Landru ušetřen osudu, jaký by nedokázal vymalovat ani poutník časem.

Zároveň jej však tato "téměř katastrofa" utvrdila v přesvědčení, že tentokrát po staletém marném hledání - je konečně na správné stopě.

Krajina kolem chrámového areálu byla již sama o sobě nebezpečným terénem. A chrám tuto nebezpečnost mnohonásobně umocňoval.

Po svém prvním nepodařeném pokusu Landru během několika hodin ještě jednou slídil ve vesnicích, zasvěcených tomu podivnému "kultu střepinového soudu". Veškeré pokusy dozvědět se více o tajných rituálech a jejich strůjcích byly neúspěšné. Jen jeden z těch, kteří přijímali úkoly od chrámových služebníků a kterým se říkalo poslové smrti, zřejmě o tom všem věděl trochu víc. Ten stařec se jmenoval Swani a bohužel byl také jediný, kdo dokázal odolat Landruovým sugestivním otázkám - a své vědění si s sebou vzal do hrobu.

Z Landruova vlčího hrdla se vydralo tiché zavrčení. Chvíli musel myslet na vlkodlačí ženu Nonu. Byla jednou z mála, k nimž získal za svoji neuvěřitelně dlouhou existenci důvěru. Což mu ovšem nijak nebránilo v tom, aby ji v pravý čas neobětoval pro takový cíl, jako byl Liliový kalich. Mohla mu prokázat cenné služby tím, že od něho odlákala na potřebnou dobu pozornost bdělých mnichů. Landru si byl jistý, že jakmile už bude jednou v chrámu, všechno bude snadnější. Popravdě řečeno, chyběla mu mnohem víc Nonina morbidní smyslnost a její nenasytný klín, než její bezpochyby vytříbený intelekt.

Vynořily se před ním pozlacené kopule chrámu. Styl jeho architektury by se jen těžko dal nějak určit. V každém případě - a tím si byl světoběžník Landru zcela jistý - tento druh stavby se nepodobal žádnému z existujících stylů na celém světě. I když se mu zdálo, že podobné tvary viděl kdysi na svých cestách západními zeměmi. Jednotlivé věže byly jedna s druhou propojeny pletivem zastřešených chodeb a trčely do křišťálově jasné noci.

Landru zpravidla dával pro uskutečnění svého plánu přednost tmě. Pokud proti tomu nehovořily nějaké dobré důvody.

Zde by to bylo jedno, myslel si. Moc mi nic nepomůže, jestliže mě ani mlha neskryla.

Ano, jeden z těch neznámých mnichů skutečně předtím dokázal zneškodnit Landruovo mlhové pole, potom se sám zdánlivě bez jakékoli námahy proměnil v padající sníh.

Podruhé se Landru nemínil nechat takto zaskočit. Byl odhodlán použít všechnu svou moc. Čerstvě posílen si vybavil prastaré vavřínové kouzlo. Neboť tentýž rozmar přírody, který nedovoluje upírům vidět svůj odraz v zrcadle a vrhat stín, umožňuje jim při vynaložení obrovského úsilí dosáhnout absolutní neviditelnosti.

Landru vědomě přistoupil na riziko, že narazí na protivníka s větší mocí, než má on. Nic jiného mu vlastně ani nezbývalo. Stále ještě počítal s tím, že jednoho dne vystoupí z dýmu minulosti Felidae a obviní jej z jeho poklesku.

Landru si nijak nemohl být jistý, jestli past, do které se mu tenkrát podařilo Felidae vlákat, dostojí svému účelu navždy. Od té doby uplynulo tolik času. A s každým rokem byla skořápka klamného bezpečí, obklopující Landrua, zase o něco tenčí...

Namísto přírodní skály ucítil nyní pod nohama umně opracované kamenné dlaždice. Stále však ještě neuviděl nikoho z chrámu; znovu se proměnil. Dále pokračoval ve své cestě v podobě vysokého, štíhlého, sotva padesátiletého muže. Magie mu nejenže umožnila provést novou proměnu podoby, nýbrž jej i bleskurychle převlékala v jiný oděv, takový, jaký měl obzvlášť v oblibě. Byl to plášť pohlcující světlo, na rubu krvavě rudý. Oděv působil starobyle, od vázání u límce po kabátec, kalhoty a kamaše pod temným pláštěm.

Pro tuto noc zvolil Landru mimiku asketické skromnosti. Jeho vlasy, na spáncích prošedivělé a pečlivě sčesané dozadu, vypadaly až pozoruhodně matně, zato v očích mu planul lesk, dokazující, že je až k prasknutí nabitý energií. Životní energií.

Upír překypoval nově probuzenou ctižádostí.

Cíl se mu zdál být tak blízko...

Jeho kroky nevydávaly žádný hluk a dech se zastavil, zatímco přecházel nádvoří mezi pagodovitými budovami. Plíce znovu uvedl do činnosti, teprve když mu zastavila cestu nejvyšší věž přímo ve středu areálu. Kolem něho se vůbec nic nehýbalo. Celé to místo působilo dojmem, jako by po celá staletí neviděl živého tvora.

Landru se však nenechal zmýlit.

Jsou tam uvnitř! myslel si, nespouštěje portál pozlacené věže ani na chvíli z dosahu svých šikmých očí. Všichni.

Připlížil se až k nim a úplně bez námahy pootevřel dveře.

V první chvíli nedokázal uvěřit svým očím. Instinkty měl vyvinuté jako nikdy jiný. A tyto instinkty ho varovaly, že nesmí pokaždé věřit všemu, co vidí.

Měl před sebou obrovský vysoký chrámový prostor.

V něm na sto rudých postav v kutnách.

A uprostřed toho davu - snad jako jediné - dvě postavy sledovaly krvavé divadlo nad svými hlavami.

Nepočítal s tím, že první z nich uvidí tak brzy - a tu druhou zde vůbec nečekal...

Stalo se, čemu chtěl za všech okolností zabránit: Lilith, dítě z proroctví, se dostalo na stopu Liliového kalichu!

Landru se rychle vzpamatoval z šoku. Sledoval, jak se Creannina dcera zhroutila uprostřed chrámu.

Avšak přítomnost postavy vedle Lilith způsobovala Landruovi v jeho nesmrtelném těle děsivé mrazení. Ještě víc, než ty rudé kutny, pod jejichž kapucemi sídlil jen černý chlad.

Stále ještě neměl tušení, s kým vlastně má co do činění. Normální mniši to tedy nebyli!

Démon, od něhož získal tak draze informaci o tomto místě, ho nevaroval.

Chtěl mě nechat vlézt do záhuby poslepu, pomyslil si Landru. Ale na myšlenky na pomstu nebyl čas. Mohl jen doufat, že celé toto místo není jen past, kterou mu démon nastražil. Pekelné bytosti a Staré plemeno... byly jako oheň a voda. Obě strany vedly proti sobě studenou válku, ve které jen málokdy došlo k otevřenému střetnutí. Ani jedna strana nepřála druhé vládu nad lidstvem. A Landru i krádež Liliového kalichu přičítal démonům, třebaže za celá ta léta pro to nenašel jediný důkaz.

Často, jako například v tomto případě, Landru uzavíral na čas ze zištných důvodů i s peklem poněkud pochybné spojenectví. Jinak by nedostal tento tip. A přece vypadalo stále pravděpodobněji, že démon nejednal bez zákeřného vedlejšího úmyslu.

Z tohoto místa není návratu!

A to nejen pro obyvatele sedmi vesnic, vybírané tajemným střepinovým soudem. Nebylo návratu ani pro zvědavce, jenž se odvážil vstoupit do blízkosti chrámu. Člověk by zde byl ztracen.

Anebo?

Landru cítil, jak jej zevnitř stále víc rozežírají pochybnosti. Pomalu nevěděl, čemu věřit.

Právě on!

Vždycky si zakládal na své zkušenosti a síle. Jen málo upírů se mu v tom mohlo vyrovnat. Kromě FELIDAE, krákoralo mu v mozku.

Zahnal chmury. Věděl také, že ho tlačí čas. Jestli už brzy nenajde ukradenou nesvátost...

Přerušil své úvahy, protože scéna se opět dala do pohybu.

Ženská postava, zahalená jako mumie, ze které vyzařovala veliká síla, nastoupila do jakýchsi nosítek, čtyři zakuklenci je vzápětí uchopili a odnášeli ven. Mířili přímo ke vchodu, odkud Landru špehoval škvírou mezi dveřmi!

Ještě než se stáhl zpět, viděl, že i Lilith byla zdvižena ze země a odnášena. Jenže opačným směrem.

Kdo ví, byla-li jen v bezvědomí, anebo zabita. Landru si téměř přál, aby žila.

Aby to mohl být on, kdo ji zabije...!

Onan vydala příkaz, aby byla podvodnice střežena a rituální oběť (to, co z ní zbylo) odnesena k jejímu sarkofágu. Nakonec vyslala svého ducha, aby přečetl ony stránky KRONIKY, které obsahují události posledních 250 let.

Onan strávila téměř desetinásobek této krátké doby v hlubokém spánku. V tomto čase byly při bdělém stavu jiné kněžky, jejichž jména již zapomněla, a musely se nějak vypořádat se všemi problémy.

Zdálo se, že uplynula celá věčnost od doby, kdy se obrátily zády k zemi dvou řek, aby se zde usadily a společně iniciovaly KULT, přičemž jedna po druhé, z nich sedmi, vystupovaly ze sarkofágů.

Tvář světa se mezitím proměňovala. Avšak zde nahoře, blízko nebi, se pokračovalo v práci na DÍLE.

Ona již nevěděla, co je hrdost, od té chvíle, co byla zbavena částí své lidskosti. Zažívala však velké zadostiučinění, zatímco její duch listoval v uplynulých epochách a nacházel pečlivě zaznamenáno vše, co se přihodilo "pohybujícím se". Viděla, jak se rozpadaly staré a povstávaly nové světové říše. Dozvídala se o jednotlivcích, kteří sloužili za katalyzátory žádoucích změn. Ať už dobrovolně, nebo pod nátlakem.

Četla a četla, až objevila podrobnosti o "podvodnici".

LILITH!

Její původ.

Co hledá.

Čím jednou bude.

Zkrátka: její poslání.

SPIS si všímal obou historií, lidské i upírské. Koncentrovala se v něm podstata minulosti i přítomnosti. Jen budoucnost nedovolovala nahlížet do karet. Alespoň ne Onan a ostatním "vyvoleným".

Však také v tomto směru neměla žádné ambice. Bylo to už tak dost těžké.

Existovala pravidla, která nemohly ani kněžky přes všechnu moc, která jim byla propůjčena, ignorovat. Zákony, které ony nevytvořily, nýbrž svědomitě střežily.

Jako byl třeba střepinový soud.

Onan se krátce zarazila, když našla opětovné potvrzení toho, že Lilith nepřišla sama. Že ještě někdo - i když ze zcela jiného důvodu - zde pátrá po onom "objektu touhy", zvaném Liliový kalich.

Informovala se o všech jednotlivostech.

A zatímco zamířila do komory, kde se nacházela její truhla, uzrával v ní plán.

Maso a kosti, které zbyly z Ushina těla, rozdělila na dvě stejné poloviny, vytvarovala je a vdechla jim pseudoživot.

Pravé bylo jen to, co Onan přidala docela nakonec. Část sebe samé. Něco, co se v ní hromadilo během jejího

dlouhého spánku a co nyní chtělo mermomocí ven...

Landru nedokázal pochopit, co se stalo.

Brána chrámu se otevřela a na chvíli se v ní zjevila nosítka se čtyřmi nosiči. Upír se ukryl za jednou ze zdí a nehodlal opustit svůj úkryt. Avšak v okamžiku, kdy procesí překročilo práh chrámu a vyšlo ven - zmizelo jako fata morgana!

A ačkoli Landru ještě chvíli vyčkával, nosítka i postavy v rudých kápích nadobro zmizely beze stopy!

Halucinace?

Když už nedokázal potlačit svou zvědavost,, připlížil se opatrně k stále ještě otevřenému vchodu a spatřil, že vnitřek chrámu je zcela prázdný a opuštěný. Nebyly v něm ani Lilith, ani postavy mnichů, ani ta "živá mumie". Dokonce i vykuřovadlo zmizelo. Landru čím dál tím víc pochyboval o svém zdravém smyslovém vnímání. Nakonec však sebral všechnu odvahu a vstoupil do chrámu.

Udělal jeden jediný krok - a měl pocit, že prorazil jakousi neviditelnou membránu.

Další dva kroky - co to je, co se to se mnou děje? - a vnitřek věžovité stavby získal docela jinou podobu, než jak se jevil od vchodu!

Ztrácím sílu...

Landru musel bojovat s prudkým pocitem slabosti. Zapotácel se. Měl náhle pocit, jako by se jeho tělo proměnilo v přesýpací hodiny, v nichž nejužším místem propadávají roky jako zrníčka písku.

Nevěřícně zavrtěl hlavou. Krev! napadlo jej zmateně. Jak to dopadne? Už zase potřebuji krev! Něco, co mě posílí. Co mi vyžene smrt z kloubů...

Bylo to absurdní. Vždyť přece tam dole ve vesnicích tak běsnil a tišil svou žízeň jako málokdy předtím. A přece se cítil od vteřiny k vteřině... tak vyčerpaný, tak opotřebovaný. Skoro jako tenkrát, když...

To ten práh! Stalo se to, když jsem překročil práh!

Jaké bylo tajemství tohoto místa?

Jak to, že se nosítka rozplynula před jeho očima, jako by zmizela za štítem, podobným tomu jeho?

Dokáže se vůbec ještě maskovat?

Bude k tomu mít ještě dost sil?

Landru podlehl touze, která jej nutila opustit chrám. Venku, sugeroval si jalovou naději, z něho bude zase ten "starý".

Toužil po tom dosáhnout dveří. Znovu prošel skrz neviditelnou membránu - a v tu chvíli pochyboval o svých smyslech víc než předtím!

Síla se Landruovi nevrátila, avšak místo před věží kypělo plným, naprosto reálně působícím životem! Po horské stezce proudili poutníci a zaplňovali plošinu posetou jednotlivými budovami chrámového komplexu. Vzduch hlučel hlasy z tisíce hrdel. Zdálo se, že nikdo nevěnuje Landruovi pozornost. Náhodou zachytil nějaké úryvky hindštiny...

Klam a mam!

Stáhl se zpět do stínu portálu. Postavy se mu rozplynuly před očima.

Plochy mezi pagodovitými věžemi byly zase prázdné, opuštěné. Vítr nepohnul jediným zvadlým listem. Nebyly tu žádné listy. Nebyl tu ani vítr. Celý ten komplex na pozadí himalájského masívu působil pochmurným dojmem kouta země, kde se zastavil čas.

Jako upír měl Landru k času značně rozporný vztah; ačkoliv poznal víc, než kterýkoliv člověk, podstatu času nedokázal prohlédnout ani přibližně.

O tom však nyní nechtěl přemýšlet, utíkal se k přesvědčení, že ty přeludy jsou inscenovány úmyslně, aby náhodného objevitele chrámu, který přichází po zemi, uvedly v paniku a odehnaly. Před dobytím ze vzduchu byl chrám jištěn jinak.

Landru si přejel rukou přes obličej. Cítil se jakoby omotaný pavučinami. Starý a sešlý.

Co se mnou bude?

Landru už téměř zapomněl, jak vypadá strach smrtelníka. Ten se však nyní vyplížil ze svého skrytu a našeptával mu: Rozpadneš se v prach, jestli neseženeš okamžitě nějaké maso a krev! Prchej odtud! Toto není místo pro tvora noci a klamu!

A co Liliový kalich? Uloupená nesvátost...?

Vděčil mu za svou existenci jako všichni praví upíři. Jako slabý člověk už dávno zemřel. Když se napil z kalicha temné síly. Oživilo ho to k jeho nynějšímu životu.

Slábnu... Slabost...

Jeho myšlenky se rozprskávaly jako jiskry.

Vrátil se zpět do chrámu. Do té obrovské prostory připomínající katedrálu. Do hluboké prázdnoty, která se už opět proměnila.

V podlaze se šklebila obrovská kruhová díra a přitahovala jej k sobě.

Landru se k ní sotva dovlekl. Unaven, tolik unaven... Jen myšlenka na Liliový kalich jej ještě držela na nohou. Avšak naděje, že ho skutečně opět získá, se mu ztrácela s každým krokem.

Námaha byla nesnesitelná.

Díra se přibližovala.

A v okamžiku kdy Landru stanul na jejím okraji, neměl dost sil, aby odolal přitažlivé síle hlubiny.

Po hlavě se zřítil do propasti.

Postel vedle něho byla prázdná.

"Lilith?"

Himachal Pradesh se rozhlédl kolem. Otevřeným oknem padalo do prosté světnice této bezejmenné hospody ranní slunce.

Ale ta podivná žena, kterou poznal indický dopisovatel Sydney Morning Heraldu v New Delhi, byla pryč.

Nechápal, proč vstala a opustila pokoj bez něho.

Pradesh přešel chodbou k primitivnímu sprchovacímu zařízení, aby zahnal neblahé zbytky těžkého spánku ledovou sprchou.

Jiná než ledová voda se z tohoto rozvrzaného, prskajícího krámu stejně nedala vymáčknout.

Po půlhodině pak již plně probuzený, sešel Ind do hospodské jídelny. A teprve tady jeho obavy zesílily.

Majitelé hospody, postarší manželský pár, rozhodně popírali, že by Pradeshovu průvodkyni toho rána vůbec viděli. A třebaže při jejich příjezdu ti dva neoplývali právě srdečností, Pradesh jim věřil. Neměli přece nejmenšího důvodu lhát.

Poté, co prohledal celou osadu, aniž by Lilith našel, napadlo jej jediné myslitelné vysvětlení, totiž že se už v noci nebo v časných ranních hodinách rozhodla pokračoval v cestě bez něho.

U kohokoli jiného by taková představa byla absurdní. I ti nejzkušenější horalé nezačínali své cesty za tmy a zřídkakdy sami. Obyčejný podvrtnutý kotník či jiné banální zranění mohlo ve světě nepálských hor znamenat jistou smrt, pokud by nebyl nablízku nikdo, kdo by poskytl nebo přivedl pomoc.

V případě Lilith však platila jiná měřítka.

Pradesh to věděl, třebaže ji viděl poprvé v životě, když přijela do Delhi.

Avšak v Delhi se přihodilo cosi, z čeho - při vší hrůznosti událostí - získal uctívač Kálí Himachal Pradesh osobní naději do budoucna.

Vedle novinářské práce se Pradesh coby hinduista už po léta zabýval indickým pandemoniem. Sledoval kořeny trojice sestávající z Višny, Šivy a Brahmy a setrval u Kálí, Šivovy šaktí.

Té Kálí, která se nazývá "Strašlivá", neboť jí prý byly v minulosti přinášeny lidské oběti.

S něčím takovým by Pradesh nikdy nesouhlasil. Vytvořil si svou vlastní teorii stvoření, trvání a zkázy. Pradesh studoval staré spisy a dospěl k přesvědčení, že Kálí ve svém původním významu byla přemožitelka démonů. Všechno, co jí pozdější vypravování podvrhovalo ohledně její krutosti a obscénních orgií, nebylo ničím jiným než literární mystifikací!

Jakkoli byl Pradesh o správnosti své teorie pevně přesvědčený, nikdy se neodvážil vyjít s ní na veřejnost. V průběhu náboženských šílenství, byli lidé už mnohokrát pronásledováni a zabíjeni i za mnohem menší "provinění". A v jeho domovině nebylo, navzdory multikulturální fasádě, nic méně respektováno, než tolerance k radikálním názorovým rozdílům.

Až setkáním s Lilith se vše změnilo.

Pradesh na vlastní kůži poznal, že ještě dnes existují démoni, kteří se vmísili mezi lidi, aby je mohli uvrhnout do záhuby.

Lilith nazývala ty bytosti, které je napadly v hotelu v New Delhi "upíry". Pro Pradeshe, který přepad přežil, znamenal zážitek víc než pouhou konfrontaci s něčím, co bylo zjevně "démonické" povahy.

Viděl v tom stopu, která jej - bude-li dost šikovný - může přivést blíž k jeho osobnímu osvícení!

Jen proto, nikoli z lásky či jiné sentimentální pohnutky, se nabídl Lilith, že ji bude doprovázet.

Jen proto dokonce obětoval své úspory a riskoval dokonce, že spálí všechny mosty vedoucí k jeho zaměstnání.

Lhal, když Lilith ujistil, že si bere dovolenou.

Lhal, když předstíral soustrast nad smrtí jejího přítele!

Přistoupil na milostný akt s ní. A vůbec si nemyslil o sobě nic špatného, že sleduje jen své vlastní zájmy. Byl ochoten stát v budoucnu v každém nebezpečí při Lilith, dokud mu to bude prospěšné. Totéž očekával protihodnotou i od ní.

Jestli ji ještě najde...

Šance klesaly tím víc, čím déle prohledával Surkhet.

Pověstmi opředené Dolpo na nepálském "dálném západu" se úspěšně uzavíralo turistice, která už dávno dobyla ostatní části Himaláje. Jako sport tu byl trekking zakázaný. Nikdo nesměl rušit solné kavarany na jejich horských poutích, po tisíciletých stezkách, ani rozřeďovat tradice, které tu měly ještě stále takovou váhu, jako v dobách, kdy sem dosud nevstoupila noha žádného cizince!

To také byl jeden z důvodů, proč včera neuspěli při pokusu najít si sirdu, který by je doprovázel na jejich další obtížné cestě až do oblasti bezprostředně u vrcholů sedmitisícovek. Šerpů pro místní krátké obchodní cesty bylo dost doslova na každém rohu. Ale komukoli Pradesh nabídl plat a stravu za vedení, ten se od něho okamžitě odvrátil. A dnes právě tak. Dokonce ani přímé pokusy o podplacení nevedly k žádoucímu úspěchu. Zpočátku hledal příčinu ve své osobě. Postupně však nabýval neblahého tušení, že nikoli on je toho příčinou, nýbrž jeho cíl.

Nikdo nechtěl jít do těch vesnic pod vrcholem. Ani s Pradeshem, ani bez něj!

Bohužel však také nebyl nikdo s to vysvětlit mu důvody.

Zcela zdeptán se vrátil Ind navečer do hospody.

Lilith byla stále ještě pryč, což Pradeshe připravilo o zbytek naděje, že ji ještě kdy uvidí. Nechápal, proč se najednou rozhodla jednat na vlastní pěst. Ještě než šli včera spát, kuli spolu plány, jak překonat těžkosti, které stály před nimi.

Lilith navrhovala, že v případě nouze použije svých hypnotických schopností, aby získali schopného sirdu, třebas proti jeho vůli. Pradesh jí to nijak nevymlouval. I on chtěl jít dál. Chtěl zjistit, jaké tajemství se skrývá u vrcholu sedmitisícovky, když o něm svět nesmí vědět.

Lilithino vysvětlení o nějakém kalichu, po kterém pátrá, mu připadalo příliš abstraktní. Třebaže on sám šel za cílem ještě abstraktnějším.

Osvícení...

Když pak po setmění někdo zaklepal na dveře Pradeshova pokoje, už ani podvědomě nedoufal, že by se mohla vracet Lilith. Poněkud váhavě otevřel.

Za dveřmi stály dvě půvabné mladé ženy, oblečené do téměř elegantních černých vlněných kabátů. Na první pohled byly dvojčata a Pradeshovo tupé zírání je ani o píď nevyvedlo z míry.

"Slyšely jsme, že hledáš vůdce..." pravila první z nich temným hlasem.

Pradesh zblble přikývl.

"Kolik jsi ochoten zaplatit?" otázala se druhá.

Měly téměř lyrická jména a rysy obličeje ne právě typické pro Nepálky. Čistá exotika jejich zjevu ovanula Himachala Pradeshe, třebas i on byl svým způsobem exot, jakmile stanuly ve dveřích jeho pokoje.

Suchete a Minati tvrdily, že jsou nosičky z povolání s ohromnou zkušeností. Vedle svého mateřského jazyka šerpů ovládaly plynule i angličtinu a hindštinu, což bylo Indovi jen vhod a což byl také důvod, proč tak brzy odložil svou počáteční skepsi - a neskrývaný údiv.

Navíc si při svém marném shánění nějakého spolehlivého sirdy všiml celé řady těžce naložených, a přece ještě mladších žen. Nošení nákladů zde nahoře, kde se nedalo na úzkých a nesjízdných stezkách použít žádných motorových vozidel, bylo vyhledávanou příležitostí, jak si vydělat.

Pradesh se neodvažoval odhadnout, kolik může být Suchete a Mineti let. Vypadaly spíš na zralé, sebevědomé ženy, nežli na naivní děvčátka a přece jako by v nich bylo něco z obojího. Zdálo se, že jejich půvab nesvědčí právě o navyklosti strádání, chladu a prudkému stoupání.

Navíc se jim pod kabáty nepřehlédnutelně rýsovaly vnady, které svou vyvinutostí velice kontrastovaly s nepříliš velkou robustností jejich majitelek.

Přesto se Pradesh rozhodl dát jim šanci. Nakonec i proto, že tušil, že druhou nabídku tady v Surkhetu nedostane. Ani od těchto, ani od nikoho jiného z jejich cechu.

"Kdy můžeme vyrazit?" zeptal se poté, co se bez smlouvání dohodli na ceně. Žádaných dvanáct set rupií na dlaň mu připadalo skoro zadarmo.

"Hned," odpověděla Minati. V jejích velkých očích jako by se vesele zablýsklo.

"Za dvě hodiny," upřesnila Suchete, měřící si Pradeshe kriticky od hlavy k patě, což není u šerpů rovněž právě běžným zvykem.

Pradesh měl jakési povědomí o zvycích v krajích poblíž Indie. Věděl také, že nosičství není v Himálaji jen pouhé povolání, nýbrž že za ním je i jakási filozofie.

V každém případě ve smluvenou dobu stály obě ženy přede dveřmi. Věci, které nakoupily pro výstup, hned na místě Pradeshovi vyúčtovaly. Obě bez zjevné námahy nesly na zádech naplněné bambusové koše, držené řemenem na způsob čelenky těsně nad obočím.

Pradesh nemálo užasl nad lehkostí, s jakou se navzdory zátěži pohybovaly. Trasa byla dohodnutá předem.

Opustili Surkhet, procházeli zalesněnou oblastí a Ind si stále musel klást otázku, jestli jedná správně. Ještě byl čas vrátit se. Nějaké malé letadlo, připravené ke startu, by se našlo na udupané startovací ploše za shlukem budov vždycky. A okamžitě by ho dopravilo do Delhi nebo kamkoli jinam.

Potom však pomyslil na Lilith Edenovou, která se v jeho životě zjevila jako blesk a právě tak rychle opět zmizela do noci.

Nebyla to všední žena, což bylo jasné už z toho, že neměla všední nepřátele. Upíry...!

Pradesh se zhluboka nadechl. Nenáviděl všednost. Uctíval Kálí.

Ať už tam nahoře ve stínu vrcholu čekalo cokoli, mohlo jej to přiblížit na cestě k jeho životnímu cíli o pořádně veliký krok. Nebo také ke zkáze. Byl by blázen, kdyby i tohle nezakalkuloval do svých plánů. Avšak kdyby se obával rizika, nedosáhl by osvícení nikdy. Nikdy by nezahlédl pravou tvář Kálí. Nikdy by nedosáhl nimbu, stojícího vysoko nade všemi smrtelníky...

Ještě netušil, co je opravdu na konci cesty čeká. Asi by jej to zlomilo.

Když Baghdi podruhé toho dne otevřel Kumarovu světnici, vylekal se. Klepal, avšak nedočkal se odpovědi a nyní tedy viděl proč.

V místnosti stál neznámý muž. Kumar zmizel.

Tikání Baghdiho vnitřních hodin bylo stále ještě abnormální, avšak postupně si na to začínali spolu s ostatními písaři zvykat, aniž by znali důvod.

Cizinec vypadal mladě a svěže. Bez hnutí hleděl na Baghdiho, hlavu lehce skloněnou k rameni, jako by naslouchal nějakému hlasu, který byl schopen slyšet jen on sám. Měl černou pleť a negroidní rysy. Baghdi však již tušil, že mu

nezůstalo nic víc, než pouhé jméno.

"Jak se jmenuješ?" zeptal se.

"Gordon."

Samozřejmě, že jeho řeči rozuměl.

"Já jsem Baghdi, Gordone. Kdy jsi - přišel?"

Otázka narazila na obvyklé vakuum. Baghdi přikývl a ukázal na Kumarovu postel, která patřila nyní Gordonovi. "Lehni si sem. Odpočiň si. Nejsi ještě připraven. Ale buď bez starosti; co máš vědět, přijde samo od sebe. I tvoje ‚tvář' se ti ozve, až přijde čas. Vím, o čem mluvím..."

Musel se mírnit, aby nevychrlil na Gordona informace, kterých se mu má dostat z jiných úst.

Aniž by vyčkal odpovědi nebo nějaké Gordonovy reakce, otočil se Baghdi a zavřel za sebou dveře. Nakrátko se zastavil, aby si setřel slzy z očí. Slzy patřící Kumarovi. Byl sám šokován, že je ještě schopen plakat.

A pak šel od cely k cele a říkal: "Kumar je pryč. Kumar odešel..."

Tak tomu bylo vždy, že někdo odešel a někdo zase přišel.

A přece si na to nikdo z nich stále nedokázal zvyknout.

Pradeshovi se zdál sen, že k němu Minati vklouzla do stanu.

Stany měli dva. Jeden pro obě nosičky a jeden pro něho.

Po nenáročném pochodu ořešníkovými háji a přes louky, po přebrodění několika malebných potůčků, hlubokých sotva po kolena, dosáhli ve výšce asi tří tisíc metrů cíle první etapy své cesty. Poblíž se nacházela jakási menší osada. Obě nosičky však trvaly na tom, aby přenocovali venku v divočině. A když je viděl, s jakou obratností rozdělávají oheň, chystají jídlo a připravují místo ke spánku, nenašel Pradesh jediný důvod, proč by něco namítal.

Nemohl říci, že by mu samota ve společnosti dvou charismatických žen byla nepříjemná. Také z Lilith cosi vyzařovalo, i když něco zcela jiného a s tímto nesrovnatelného.

Přestože měl za sebou těžkou cestu, nebyl zvyklý na dlouhé pochody, dlouho ležel, než k němu konečně přišel spánek.

V tom okamžiku k němu přišla Minati.

Ve snu...

Shodila ze sebe černou chubu, což je tradiční šerpovský vlněný kabát, pak i kožešinovou čapku. Neměla pod těmito svršky nic než svoji podivně hladkou kůži, která vypadala téměř umělé.

Stan osvětlovalo v Pradeshově snu jakési blíže neurčitelné světlo. Natolik dostatečné, aby Pradeshovi neunikla nejmenší podrobnost.

Jakožto zastánce tantrismu byl Pradesh sexuálním "labužníkem". Spojení muže a ženy mu symbolizovalo věčné opakování tvořivého aktu bohů. K tomuto názoru patří i to, že v ideálním případě se do milostné hry zapojují všechny smysly.

Ovšemže nebyl stavu takové návnadě odolat. A zdálo se, že Minati je celkem srozuměna s tím, že převzal iniciativu.

Navzdory citelnému chladu, jehož pronikání nedokázaly tenké stěny koženého stanu zabránit, shodil ze sebe Pradesh vlněné přikrývky, do kterých byl zabalen. Jen rohož, chránící jej před nočním mrazivým chladem od země, nechal na místě.

S prudkostí uragánu ze sebe strhal prádlo a položil se mezi Minatiny vábivě rozevřené nohy. Avšak nechtěl do ní vniknout hned, třebaže byl jeho penis již v pohotovosti. Jeho tvrdost byla až bolestivá.

Minatiny prsty jej laskaly zkušenými dotyky, lehounce a něžně jako dotyky motýlích křídel. A stejně tak Pradesh po jejím těle bloudil rukama i pohledem, nasával do sebe čichem její vůni, jazykem chuť, sluch mu vzrušovaly její smyslné vzdechy.

Vychutnával svůj sen.

Každou jeho vteřinu.

Minatino bujné poprsí lákalo k nejrozmanitějším hrátkám. Pradesh je hnětl prsty a sál rty, až se mu zdálo, že už to rozhodně déle nemůže vydržet.

Minati mu však ještě hodnou chvíli hravě upírala vstup do svých bran, dokud nebyl chtivostí takřka bez sebe. Teprve pak jej připustila. Jako by přeskočil oheň z jeho beder do ní, rozžehl ji a rozpálil, že nyní oba doslova planuli vášní. Zachvívala se pod jeho prudkými nárazy. Její smyslná ústa se lehce rozvírala. Na bradě a na hrdle se leskly nitky slin. Veliká tmavá jezera jejích očí jako by se jej chystala stáhnout do temné hlubiny, žhavé jako láva. Svírala jej pažema i nohama, stupňovala své tempo a vášeň, dokud do ní Pradesh nevystříkl proudem, který jako by byl bez konce. Pak pnutí v jeho podbřišku povolilo, rozlil se v něm pocit příjemného uvolnění, načež Pradesh sklouzl do hluboké, bezesné fáze spánku...

Vroucně si přál, aby to byl stále ještě sen. Nejprve si dokonce myslel, že je to pokračování toho prvního, protože Minati, jak se zdálo, ležela stále ještě vedle něho. Byl přesvědčen, že cítí její tělo, tisknoucí se k němu pod jedinou přikrývkou. Byla k němu zřejmě obrácena zády a místo toho podivného světla vládla ve stanu obvyklá tma.

Počal cíleněji hmatat po jejím těle, a najednou mu připadalo studené jako ryba, cizí a vůbec všechno, jen ne příjemné. To však ještě nebylo nic proti těm emocím, které se jej zmocnily, když to, co leželo vedle něho, se otočilo, sáhlo po něm, převalilo se na něho...!

Cosi slizkého, avšak pálivého jako kopřivy, mu sežehlo kůži, příšerně se mu ovinulo kolem hrdla, políbilo jej na rty, proniklo mezi nimi do úst...

Pradesh s výkřikem procitl. Tenkou stanovou stěnou prosvítalo mdlé jitřní světlo. Oddechoval jako měch.
Rohož vedle něj byla prázdná.
Kálí buď dík - prázdná...

Také druhý den jejich výstupu proběhl bez zvláštních problémů. Po strmé stezce došli až k jakémusi jezeru. Zde si dopřáli krátkého odpočinku, něco pojedli a pak už jen dělali jediné, co se dá tváří v tvář tak grandiozní přírodě dělat: mlčeli.

Vydali se na další cestu přes travnaté haldy a smíšený les, až vystoupili nakonec zhruba o půltřetího tisíce metrů výš. Citelně se tu ochladilo, třebaže slunce jasně zářilo. Pradesh sám byl překvapen, s jakou lehkostí se pohyboval kupředu, a marně pro to hledal logické vysvětlení. Nebyl zvyklý na pochody takového rozsahu. Jeho řemeslem byla duševní práce, a pokud věděl, vysedáváním nad psacím strojem se zpravidla taková kondice nezíská.

Avšak už brzy si s tím přestal trápit hlavu.

Krátce před setměním rozbili tábor pod velikým cedrem. A k Pradeshovi opět spánek ne a ne přijít, neboť čím více se blížili k tomu nejistému cíli, který snad už Lilith vyhledala, tím byl nervóznější.

I druhá noc byla neklidná. Odkudsi sem neúnavně doléhal psí štěkot, snad z pastvin, kde stály chýše pastevců, kolem kterých dnes šli. V tak tiché noci se hlas psů nesl na míle daleko.

Pradesh namísto oveček počítal mezky. A když to nakonec zabralo a jeho myšlenky odpluly do hlubin spánku, měl už skutečně pořádné stádečko.

A opět měl sen.

Tentokrát k němu do stanu vklouzla Suchete. Vlastně ani netušil, jak to poznal, protože obě sestry si byly podobné jako vejce vejci. A přece si byl jistý, že to není opět Minati. Snad to poznal podle jejího odlišného způsobu mazlení. Podle oné požitkářské pomalosti, s jakou se oddávala rozkoši. Pradesh do toho opět spadl až po uši.

Lehla si vedle něho na břicho a roztáhla paže a nohy. Mlčky, stejně jako Minati, počala dráždit Pradeshovu fantazii. Polévalo jej střídavě horko a chlad. Obdivnými pohledy sklouzával po jejích zádech, po úzkém a přece mile zaobleném zadečku, po dlouhých nohách, ne, to se nedalo vydržet. Ani hra svalů, které, jak dokazovaly její denní výkony, byly značně vytrénované, jí nijak neubírala na ženskosti.

Pradesh se oddal svému snu. A přece kdesi v hloubi jeho vědomí již hnízdila hrůza z vystřízlivění, které přijde po slavnosti smyslů, jak tomu bylo předešlé noci. Obával se noční můry, nehmatatelné a přece nad ním roztahující křídla, aby jej pak mezi svými perutěmi, nahánějícími hrůzu, zadusila.

A dočkal se.

Po Suchetině svádění, ústícím do sladkého, něžného vyvrcholení, upadl do přechodné bezesné fáze spánku, po které měl následovat noční děs.

Jako by se přes něho převalilo cosi těžkého. Studené a houbovité jako utopenec, jenž se do stanu vplížil z nějakého horského jezera, aby jej odvlekl do svého mokrého, temného hrobu a tam s ním oslavil obludnou svatbu.

Nejprve však...

Pradeshovi se udělalo na zvracení, když ucítil mrtvé ruce na svém pohlaví, s odpornou chlípností mu je začaly mnout, snad aby je znovu přivedly k erekci, protože chtěly...

NÉÉÉÉ!

Prudce se posadil. Seděl ve zvratcích. Lapal po vzduchu a po světle jako tonoucí.

Zdálo se mu, že jeho talisman s tygrem, jízdním zvířetem Káli, žhne.

Pradesh se pokoušel zahřát se jím. Avšak jeho trpící duše zůstala po celý zbytek dne chladná jako mrtvola. Teprve, když nastala třetí noc, podařilo se mu znovu rozehřát... .

Měl sen, že k němu do stanu vklouzly Minati i Suchete.

Když se toho večera Himachal Pradesh ukládal ke spánku, byli už tak blízko cíle, že se dalo předpokládat, že k němu dorazí zítra ještě před polednem. Tak mu to alespoň obě Nepálky slíbily.

A nyní k němu přišly ve snu.

Obě.

Hárající, jako zvířecí samice, které na sebe vzaly náhodou lidskou podobu, aniž by jim cokoli říkaly zásady lidské etiky.

Dvě milenky najednou!

Pradesh nebyl nikdy prudérní. Existovaly však jisté touhy, které si nikdy - i když příležitost nechyběly - nenaplnil.

Dvě rozpálená těla, hotová ke všemu, těla, která - alespoň ve snu - neznala tabu...!

Po celý den si sliboval, že tuto noc zachová zdrženlivost. Nenechá se ve spánku vyprovokovat k slasti. Připadalo mu to takřka proti přírodě, že přes den jej ty ženy sebeméně nepřitahují (už toto si nebyl schopen vysvětlit), avšak po setmění, když leží sám ve stanu, se samou žádostivostí nedokáže ovládat!

Když však nakonec došlo na věc, nevzpěčoval se ani na chvíli.

Jeho vůle se rozdrolila pod dotyky zkušených prstů, jež vyvolávaly na jeho těle odpovídající následky.

Zatímco si Suchetin jazyk pohrával v jeho ústech, Minati se sama nabodla na jeho "kůl". Také tentokrát dokázala, že dává přednost raději ostré jízdě, zatímco její sestra spíš očarovala jeho smysly svou pasivní odevzdaností.

Každá měla svoje přednosti.

A obě je této noci po libosti kombinovaly.

Pradesh se ještě nikdy tak jako dnes nepřiblížil k samotným hranicím svých sil. Té noci absolvoval hřebenovou túru mezi rájem a peklem. Vyzkoušel na obou sestrách snad všechny polohy Kámasútry. Sám nevěřil, že to někdy skončí.

Bezesný spánek, do kterého nakonec upadl, se podobal hluboké mdlobě - či to snad byla přímá sestra smrti.

Nedokázal mít ani strach.

Dokud nepřišla ONA!

Ona?

Tentokrát se mu nezjevila žádná slizká příšera ani jiné monstrum.

Tma za jeho zavřenýma očima se náhle rozestoupila. Otevřela se nebeská brána a v ní se objevila přízračně zářící postava!

Bohyně jedoucí na tygru, a přímo k němu!

Kálí.

Kálí...?

Probudil se.

Sám.

Bez potu a bez zvratků.

A naposledy.

Onan ležela natažena na svém lůžku ze sametu a brokátu a chvěla se pod dozvukem pocitů, které do sebe nasála lačně jako houba.

Po čtyřech dnech a třech nocích se poprvé opět zvedla, aby vstoupila mezi zrcadlové stěny místnosti, které jí umožňovaly prohlížet se ze všech stran.

Ve všech viděla krásnou ženu.

Ale ačkoliv léta s jejím tělem zdánlivě nic nesvedla, její vlastní klín se nedokázal rozpálit vášní. Proto musela používat "okliky".

Také má krása, pomyslela si Onan zachmuřeně, je jen maska. Stejně jako ty kůže, které si navlékám.

Kdy to všechno začalo?

Kdo ji ocejchoval na "Prokletou v čase" - ji a šest dalších kněžek, jež všechny vzešly kdysi dávno z kolébky, postavené v zemi mezi dvěma řekami?

Onan si pohladila dmoucí ňadra a krásné klenuté boky. V sarkofágu bylo vše mnohem jednodušší. Tam mohla bez těla proplouvat minulostí. Prožít vše, co bylo zapsáno v kronice.

Po tisíciletích se musela vrátit do přítomnosti a do aktivní práce. Rozkoš byla jejím pomocníkem. S povzdechem do sebe vtáhla poslední tykadlo s vnějším světem a navázala kontakt se zbývajícími šesti sarkofágy.

Podařilo se, aniž by kněžky probudila z jejich hlubokého spánku. Onan nastínila situaci, která nastala, i jak ji zamýšlí řešit.

Odpověď byla jednohlasná.

Rozhodla jsi moudře. Ukaž jim knihu. Jenom tak lze zabránit ještě horšímu. Chraň se však prozradit příliš. To by byl konec... Apokalypsa...soudný den...!

Onan si znovu natáhla kůži, se kterou ovládala své převtělence a vrátila oběti svého plánu vědomí.

Bylo to, jako by se roztrhl závoj.

Landru se pomalu zvedal z tvrdé země a jen se divil, že nemá všechny kosti v těle na padrť. Pohledem zabloudil vzhůru ke stropu, kde očekával díru, kudy se sem zřítil před totálním výpadkem svého vědomí.

Nic nenašel.

Kde to jsem?

Ona olověná slabost pomalu mizela z těla - lačnost po krvi však nikoli!

Kupodivu se cítil odpočinutě a při plné síle. Opět byl sám sebou, tím prastarým, nemilosrdným, vysoce inteligentním dravcem s nadvyvinutým zabijáckým instinktem. To vše se mu vrátilo až s brutální intenzitou.

Kde to jsem?

Nacházel se v jakési chodbě bez oken, právě na místě, kde se rozdělovala do dvou směrů. Ke kamenným stěnám byly upevněny hořící pochodně. Světlo i plameny byly až nepřirozeně rovnoměrné. Navíc nevytvářely vůbec žádný kouř.

Landru vůbec nepochyboval, že i ty pochodně jsou jen přeludy, právě tak, jako mnohé z toho, s čím se tu dosud setkal.

Kde začíná realita? Půdou pod nohama - nebo už jeho nadějí, že se odtud nějak dokáže dostat?

Dal se do pohybu. Stále ještě žil nadějí, že dosáhne svého cíle. Někde se tu musí skrývat ta uloupená nesvátost černé upírské úcty! Někde , tady ho střeží ony podivné síly, o jejichž existenci dosud neměl dokonce ani on, poutník staletí, naprosto ani potuchy!

Mělo to co do činění... s peklem? S oněmi bytostmi, z nichž jednou byl i onen démon, jenž mu po dlouhém zápase

přenechal tu mapu, nakreslenou na lidské kůži...?

Před ním se v podlaze objevily padací dveře, jejichž deska byla nápadně zbarvena. Landru se nad ně naklonil, avšak v okamžiku, kdy se jich dotkl, vytanula mu myšlenka natolik mystická, jaká by se sama od sebe v jeho mozku nikdy nemohla zrodit:

To je jedna deska Temné Archy!

Držel ruku stále ještě na desce. Byl si docela jistý, že její dřevo bylo kdysi před neuvěřitelně dlouhým časem doslova prosáknuto pravou, prastarou lidskou krví, a proto tak září karmínovou červení. S rychlostí blesku se před ním vynořila vize čtyřicetidenního krveprolití - a stejně rychle zase zmizela, zanechavši po sobě jen matné povědomí o krvavé řeži, která byla nezbytná, aby z ní JEHO NÁROD povstal jak Fénix z popela...

Kdy?

Nikdy o takové bitvě neslyšel! Kdy se vlastně měla udát? A proti komu?

Uchopil oběma rukama železný kruh a pokusil se padací dveře nadzvednout.

Povolily okamžitě.

Landru nahlédl vzniklým otvorem dolů a objevil cosi, co vyvolalo v jeho nitru spontánní explozi.

Věděl sotva, co činí, zatímco se s prudkostí tygra vrhal dolů k pultu a sedátku, na němž seděl někdo, na kom mohl utišit svou nezměrnou žízeň po teplé, živé krvi.

Konečně!

Z vyschlých rtů mu splynul zvuk, který by jej musel, kdyby ho vůbec byl vnímal, bezpochyby vyděsit. Otázka, jak může dopadnout takováto ztráta kontroly nad sebou samým, mu vůbec nepřišla na mysl.

Omámen vábením krve, která se mu nabízela, vrhl se na sedící postavu. Ta se ani nehnula.

V tu chvíli Landru téměř zapomněl na své poslání.

V poslední chvíli jej však cosi odradilo od úmyslu pohroužit zuby do šíje muže, který kupodivu ani nyní nepřerušil svou práci.

Jako by vůbec necítil hrůzu...

S nataženými pažemi zůstal Landru stát na krok od něho.

A muž dál škrábal brkem po tenkém, a přece odolném pergamenu, který byl bezpochyby ze stejného materiálu jako ona mapa, která přivedla Landrua až sem, na nejvyšší bod zeměkoule: z vyčiněné lidské kůže!

A inkoust, do kterého tu a tam namáčel pero, nebyl nic jiného než... krev...!

Když po prvním úžasu znovu jeho chtíč zvítězil nad zvědavostí, chtěl, tak jako to dělával vždycky, jednak vytvořit repliku Liliového kalichu, jednak otevřít na těle vybrané oběti magické rány.

Nepodařilo se mu však ani jedno, ani druhé!

Postava seděla před ním nadále naprosto lhostejně a pokračovala ve své práci, jako by se nic nedělo. Landru trochu obešel pult, a tu teprve uviděl, že muž píše se zavřenýma očima!

V tu chvíli Landrua jeho žízeň stejně prudce, jak jej přepadla, přešla. Pochopil, že něco - nebo někdo - si s ním pohrává.

"Ukaž se!" vykřikl, avšak bez odpovědi.

Chtěl za každou cenu vyprovokovat nějakou reakci, jen proto se rozhodí zabít slepého písaře holýma rukama.

Ani to se mu nepodařilo.

Dostal se k muži tuze blízko - ne však dost.

Landruovy zahnuté nehty, ostré jako břitva, se téměř již zaryly do mužova krku, ale najednou to nešlo dál. Náhle opět pocítil stejný ledový dech propasti, jako tenkrát, když tam venku v horách napadl mnicha - a pak se ještě rád zachránil útěkem.

Kam měl ale zde uprchnout?

Nikam! CHCI TEN KALICH!

Nikdo si nebude beztrestně zahrávat s Landruem!

Volal se k rozumu, nutil se k chladnému uvažování. A povedlo se mu to, třebaže v něm ještě zůstal zbytek pochybností, že každou sekundou může být zase všechno jinak. Jako by si ho ta neznámá síla, pohrávající si s ním, nějak oblíbila!

Landru ignoroval slepého písaře a upřel místo toho pozornost k samotnému rukopisu.

Dosud byl přesvědčen, že ovládá každý významnější jazyk. Od doby, jež předcházela jeho pátrání po Kalichu, procestoval i ty nejvzdálenější země.

Zde však jeho znalosti selhávaly.

Znaky, které muž škrábal na pergamen, mu byly cizejší než egyptské hieroglyfy.

Byly snad ještě starší?

Písmo bohů, jak se nazývaly hieroglyfy, vzniklé na březích Nilu, bylo staré asi tři tisíce let.

Avšak toto - co mohl Landru ještě poznat - bylo nějaké klínové písmo, které by se snad ještě tak dalo považovat za nějaký zdobný ornament, ale rozhodně mu nebylo možno nijak porozumět.

"Co to píšeš, člověče?" procedil Landru mezi zuby. Ten pocit narůstající bezmoci se mu vůbec nelíbil.

Teprve nyní si pozorněji prohlédl místnost, do které se skrze padací dveře dostal. Otvor byl stále ještě otevřen dobrých pět metrů vysoko a rozhodně skýtal mizivou naději na ústup. Normálně by pro bytost jeho schopností nebyla podobná výška žádný problém.

Opět pocítil, že nedokáže svých schopností využít. , Všechno je jinak...

V pravidelných odstupech byl kulatý obvod místnosti rozdělen sedmerem dveří - žádné však nebyly vyrobeny (Na co to vlastně myslím?) z desek Temné Archy. Jedny z těchto dveří byly otevřeny, a když k nim Landru došel, nalezl za

nimi spartánsky vybavenou světnici. Postel, stůl, židli, skříň - a kolem stěny z masivního holého kamene.

Landru nijak netoužil blíže prozkoumávat tuto komoru, jejíhož obyvatele, jak se domníval, již měl tu čest poznat.

Zamířil k druhým dveřím, avšak v tu chvíli zůstal stát, dříve nežli k nim došel.

Zvuk, který se ozýval místností po celou dobu jeho přítomnosti, ustal.

Totiž škrábání pera...

A jakýsi unavený hlas se zeptal: "Ty jsi ten nový?"

Lilith ze sebe setřásla citovou otupělost. Otevřela oči a sama sebe se musela ptát, jak to, že ještě žije.

Proč ona žije, zatímco Usha byla stažena jako na jatkách...?

Souviselo to s tím nelidským kultem - a s tím, že nikoli Lilith, nýbrž Pradamova žena byla lidmi v Yakshamalle udána na hliněném střepu jako "nežádoucí osoba"... To je jisté.

Co ještě!

Jakou to má souvislost s onou knihou vázanou v lidské kůži, která se Lilith zjevila v její vizi?

Bylo tomu skutečně tak, že všichni ti lidé, za mnoho pokolení, zmizeli z vesnic, jen aby poskytli "surovinu" pro knihu?

Co to bylo za spis, že mělo pro někoho cenu dopouštět se pro něj takových zvěrstev?

Ledový průvan ji přinutil změnit téma úvah. Nebyla sama, jak se celou tu dobu domnívala. Z temných výklenků vystoupilo několik postav, a jako by už čekali její procitnutí, obklopili Lilith.

Podle jejich vzhledu šlo o tytéž bytosti, které Onan označila za své "převtělence" - ať již tím bylo míněno cokoliv.

Onan...

Poslední, co si Lilith ještě dokázala v paměti vybavit, bylo, že tato mocná bytost pozvedla ruce a ukončila Ushina muka.

Od této chvíle chyběly Lilith jakékoliv vzpomínky. Zřejmě ji v bezvědomí odnesli z chrámové prostory a uložili zde.

Aby tu zahynula?

To by se přece dalo vyřídit mnohem jednodušeji, když byla v bezvědomí. Nebo se snad moc, jež byla duší tohoto chrámu, cítila svou převahou natolik jistá, že se jí nemínila dál ani zabývat?

Jedna myšlenka stíhala druhou. Zakuklenci stáli nehybně jako solné sloupy. Jako - jakkoli by taková asociace mohla být považována za absurdní - němí služebníci...

Lilith se prohlédla od hlavy až k patě a marně hledala na sobě byť jen stopu symbiontu. Postrádala ho už od svého prvního procitnutí pod stropem chrámu.

Stále ještě byla docela nahá. Chladno jí však nebylo. Holá kamenná podlaha, na které ležela, měla docela přijatelnou teplotu.

Teprve když si chtěla navyklým pohybem rukama pročísnout své dlouhé, husté vlasy, zarazila se.

Úplně zapomněla, že ji ten vrah Bahadur učesal, jak to přikazoval místní mrav. Od té chvíle měla vlasy učesané na pěšinku uprostřed a pomocí spon umně spletených z kůže svázané, aby k lebce přiléhaly co nejvíce.

Jedno přísloví tvrdí, že co je skutečně pěkné, to se ničím nepokazí. Lilith doufala, že se to snad dá rozšířit také na obojetníky, kteří mají polovinu krve lidské a polovinu vampýrské.

A přece se s tím novým účesem necítila moc dobře.

A protože se její lest stejně nezdařila, neviděla Lilith žádný důvod, proč by měla nadále na hlavě nosit tu zbytečnou maškarádu.

Tenké ozdobné spony se z vlasů daly vyjmout docela snadno. Kromě té poslední a zároveň největší, která svazovala prameny v týle.

Jakmile se jí dotkla rukou, ozvala se protivná, a přece tak důvěrně známá bolest.

Jako by se jí tisíc drobných, ostrých, zpětnými háčky opatřených zubů zarylo do kůže na hlavě, což doprovodil podivný, potměšilý, takřka neslyšný smích.

Lilith stáhla ruku zpět.

Bolest polevila, neslyšný smích se ztratil a jí bylo náhle vše jasné.

Tou poslední sponou, která jí svazovala vlasy, byl symbiont, který předtím na sobě marně hledala!

Lilith se pokoušela najít opět vnitřní klid. Stále se ještě choulila na podlaze. Postavy v rudých kápích se ani nepohnuly, mlčky stály v kruhu kolem poloviční upírky.

Symbiont ignoroval Lilithino přání, aby zakryl její nahotu. Nereagoval ani na cílené pokusy o navázání telepatického kontaktu.

Čeho se obával?

Že snad někdo zachytí jeho myšlenky, prohlédne jeho podstatu a sejme ho z Lilithina těla?

Mráz jí přejel po zádech, když si položila otázku, co by se asi stalo, kdyby ne ona sama, nýbrž někdo cizí, se pokusil někdy tu potvoru, které Lilith sloužila za "hostitelku", sejmout z těla. Někdo, kdo nevězí uvnitř a pokoušel by se v případě odporu provést svůj úmysl i násilím...

Na okamžik jí přitom na mysli vytanula vzpomínka na smrtelný strach, který se do ní vkrádal, když byla po nějaký čas od symbiontu oddělena.2

Ta deprese byla den ode dne horší, až nakonec naplňovala Lilith téměř touhou zemřít.

A protože v tomto stadiu se k ní symbiont opět vrátil, nevěděla, kam by se až ten pocit beznaděje mohl stupňovat.

A ani to nechtěla vědět.

Aspoň tady ne.

Aspoň teď ne.

Vstala. Její pohyby jí připadaly lehké jako po dlouhém, osvěžujícím spánku. Opatrně se otočila kolem své osy a pokoušela se pohledem proniknout do stínů pod kapucemi.

Když se jí to nepodařilo, řekla: "Chci mluvit s Onan! Oznamte jí to, nebo mě k ní zaveďte!"

Nereagovali.

Stáli okolo, jako by neměli nic společného s realitou, do níž patřila Lilith a celý zbytek jejího světa. Jako by patřili nějaké své vlastní skutečnosti...

Lilith se nedovedla déle ovládat. Ještě stále uvnitř pěnila vztekem nad bestiálním zavražděním Ushy, po níž zůstal v Yakshamalle zoufalý manžel.

A také nad zavražděním všech těch před Ushou, které potkal stejný osud.

Kolik jich bylo a za kolik let vlastně?

Lilith zaťala pěsti, postoupila o krok dopředu a vší silou udeřila do nejbližší postavy.

Chtěla vyprovokovat nějakou reakci.

Bylo to však, jako by udeřila do rudé opony. Nenarazila na nejmenší odpor. Ba vůbec na žádný odpor.

Kutny byly prázdné!

Prázdné?

Lilith odhodila všechnu bázeň a opatrnost. Její ruka se vnořila do temnoty uvnitř kapuce - a ani zde nenarazila na nic.

Vzduch.

Víc toho v kutnách nebylo!

Co je však drželo vzpřímeně?

Co s nimi před chvílí pohybovalo?

Ovšemže magie!

Onanina magie?

Kdo byla ta mocná bytost, zahalená v cizí kůži? Byla to žena, jak by se dalo soudit z tvarů těla?

Lilith spustila paže podél těla. Ne protože by snad kapitulovala, nýbrž proto, že od takovéto zkušenosti nebylo daleko k nápadu: Jestliže ji obklopují v podstatě pouzí hadroví panáci, proč by se nepokusila najít sama východ z tohoto vězení?

Jak si řekla, tak udělala.

Lilith otevřela dveře - nebyly zamčené - a překvapeně vyšla nikoli do další chodby, nýbrž okamžitě do volného prostoru, pod noční oblohu posetou hvězdami.

V tu chvíli byla zahalena do hřejivého kožichu.

Sotva si však toho všimla, protože v tom okamžiku ještě zahlédla záda povědomě působící postavy, mizící za rohem nejbližší budovy.

To není možné, pomyslila si s bušícím srdcem. Jak by mě tu mohl tak rychle najít...?

A přece se mechanicky pustila za ním, dohnala ho a potvrdila si oprávněnost svého podezření.

"Ty...?"

Himachal Pradesh se pomalu obrátil. Mohl Lilith poznat podle hlasu, v chladném svitu hvězd by ji viděl jen stěží.

Vypadal... strašně.

Lilith spěchala k němu. Ve tváři se mu zrcadlila hrůza. Oblečení měl rozedrané. Stříbrný talisman hledala Lilith marně.

"Lilith...!" Víc než toto zaskřehotání z krku nedostal. Natáhl ruce k ní - a padl na kolena.

Lilith jej okamžitě uchopila a opět zvedla. Opřel se jí o ramena. Jeho chrčivý dech se ve vzduchu třepotal jako bílý praporek.

"Rychle!" sípěl. "Musíme se schovat! Byly mi těsně v patách, ty... příšery!" Otřásl se, jako by se tak chtěl zbavit nějakého strašlivého zážitku.

"Kdo je ti v patách?" otázala se Lilith. Nežli však odpověděl, dovlekla jej k jedné z těch menších budov, které se na druhé straně náhorní plošiny těsně přimykaly k hoře. Protože dosud Lilith neměla žádnou příležitost, aby se zorientovala, vybrala si pochybné útočiště. Nebyly tu žádné dveře, které by mohli za sebou přibouchnout, jen otevřený kamenný portál.

Uvnitř se Pradesh od ní prudce odtáhl a odplazil se do tmy, čímž však nemohl zmizet Lilith z dohledu.

Pozorovala Inda čím dál tím víc nechápavě.

Když jej včera v noci opustila po své magické proměně (její tělo ve spánku poznalo svou schopnost proměňovat se a vzalo na sebe podobu netopýra), byl to muž s neotřesitelným sebevědomím a charizmatem.

Někdo, kdo se jen tak snadno nedá vyvést z míry.

A ne uzlíček nervů jako teď!

Co se přihodilo v posledních hodinách?

"Mluv!" vyzvala jej. "Tak mluv konečně! Kdo tě pronáleduje? A jak jsi mě našel za tak krátkou dobu? Snad ti také narostla křídla...?"

Poslední poznámku mínila jako žert na odlehčení.

Zapůsobila však úplně opačným dojmem.

"Mně ne!" vyrazil ze sebe Pradesh. Ve tváři mu probleskovalo šílenství. Připadal jí tak strašlivě cizí, že se nedokázala nikterak přinutit k tomu, aby se k němu posadila a jala se jej utěšovat. "Jim však ano!"

"Komu, u Cane?"

Cane? Rukou si prohrábla rozcuchané vlasy, které jí zase volně spadaly na ramena od chvíle, kdy se symbiont spontánně proměnil v teplý kožich.

"Řekni mi, co se stalo!"

"Pojď ke mně, prosím tě! Drž mě, zahřej mě!"

Vypadal jako vyděšené dítě. Kolena přitažená k tělu si objímal pažemi. Oba rukávy jeho prošívané větrovky byly na cáry. Třásl se jako osika.

Kde máš talisman?"

"Já - jsem - ho - ztratil." Zuby mu jektaly a nedovolovaly říci větu souvisle.

Lilith ztratila trpělivost.

"Uklidni se!" snažila se na něj zapůsobit sugescí. "Co se ti přesně přihodilo od doby, kdy jsem tě včera v noci opustila?"

"Včera v noci?" V očích se mu zasvítilo ještě šíleněji. "Já - jsem tě -naposledy viděl před čtyřmi - dny, usnulas mi v náručí. A pak jsi -"

Nyní pro změnu překvapeně strnula ona: "Opakuj to! Jak dlouho ti trvala cesta sem?"

"Čtyři dny a tři noci."

Polkla. Jistě neměl důvod lhát. Tak dlouho tedy byla v bezvědomí?

"Dál! Jak jsi mě mohl najít? To přece nemůže být náhoda!"

Zavrtěl hlavou. Tvář mu ztuhla jako v křeči. Lilith by vůbec nepřekvapilo, kdyby se nakonec ještě rozbrečel.

"Ony mě sem dovedly! - Pojď sem, prosím! Sedni si vedle mě. Potřebuji - něčí blízkost. Já..."

Lilith netušila, co jí tak brání, aby mu vyhověla. Snad byla na vině jeho duševní pomatenost, která jí byla jaksi... odporná.

S nechutí se posadila vedle něho. Doslova se jí zavrtal pod plášť. Neoholeným obličejem jí škrábal na prsou. Jedna jeho ruka se jí zabořila do prsou, což však vůbec nebylo projevem sexuální touhy. Pradesh se prostě potřeboval k něčemu přimknout. Potřeboval něčí blízkost, jak se sám vyjádřil. Teplo. Byl úplně hotový.

"No dobrá," slyšela Lilith sebe samu jako někoho cizího. Natolik se odcizila svým vlastním pocitům, že to v ní ještě umocnilo její nechuť. "Vyprávěj, co se stalo. Souvisle. Nemám chuť tahat z tebe každou informaci zvlášť!"

Taková obava byla neopodstatněná. Pradesh náhle spustil celý vodopád slov.

Byl to raport hrůzy.

"Říkaly si Minati a Suchete. Dvě šerpské ženy, které jsem si najal v Surkhetu. Ty jsi v noci zmizela a já jsem na tebe celý další den marně čekal a marně tě hledal. Tak jsem dospěl k názoru, že ses asi vydala hledat svůj cíl sama. Nejprve se mi to samozřejmě zdálo absurdní. Avšak věděl jsem, že jsi zvláštní žena se zvláštními schopnostmi. A nic mi nepřipadlo hloupější, než se vrátit zpět do Delhi s nepořízenou. Krom toho -" chraplavě se zasmál, "- jsem si myslel, že jsem pod ochranou Kálí!"

Dále pak se stručně zmínil o obtížích výstupu, které se mu nakonec nezdály tak velké, jak předpokládal. Hlavní důraz položil na popsání zvláštních okolností, za nichž během výstupu blíže poznal obě Šerpky, aniž by se jim - ve dne - lidsky byť jen o krůček přiblížil.

Pradesh se nijak neostýchal široce vylíčit své tři po sobě následující sny. Nejprve popsal jejich erotické části - a pak ono strašlivé vystřízlivění. Učinil tak natolik plasticky, že to v něm oživilo všechnu prožitou ošklivost a děs.

"Nyní však," vyprávěl, "už si naprosto nejsem jistý, jestli se mi to doopravdy jen zdálo - nebo jestli to všechno byla skutečnost, do které mě v noci zatáhla ta studená, nelidská těla, aby mě zneužila. Protože dnes, když už jsme skoro dosáhli tohoto opuštěného chrámu, ukázaly se mi náhle Minati a Suchete ve své skutečné podobě. Proměnily se - nedokážu to ani popsat - v okřídlené nestvůry, zaútočily na mne a pokoušely se mi svými zobáky rozpoltit lebku, snad ze mě chtěly vysát život... Hnaly mě po cestě až nahoru. Krátce předtím, než jsem narazil na tebe, se mi je teprve podařilo setřást - neptej se jak! Sám tomu také nevěřím, že jsem jim skutečně unikl. Ony -"

Náhle se zarazil a také Lilith to zaslechla.

Tlumené pleskání křídel.

Byl to strašidelný šum, který v okamžiku naplnil vzduch nad nízkou chrámovou přístavbou.

"To jsou ony!" zasípěl Pradesh a ještě více se snažil skrýt pod Lilithiným pláštěm. "Já to věděl! Najdou mě všude...!"

Jeho hlas se zajíkl.

Když se létající bestie zjevila ve vchodu, odložila Lilith zbytek svých pochybností o pravdivosti jeho vyprávění.

"Při bozích všemohoucích...!" Zmlkla, když pochopila, že oči té nestvůry je objevily navzdory absolutní tmě.

Landru se obrátil. Z jeho tváře zmizely veškeré známky civilizovanosti. Křížová jizva na levé tváři mu pulsovala, jako by tam měl přisátou pijavici.

"Kdo jsem?" zíral na muže u pultu, který nyní nerozhodně si v prstech otáčel perem a oči měl otevřené. Ty oči nahánějí strach, jejich pohled pronikal skrz naskrz. "A kdo jsi, při všech Stvořeních Světa, ty?"

"Já jsem Terentius. Nebo jsem o tom alespoň přesvědčen." A pak opakoval: "Ty jsi ten nový? Neměl jsem ještě příležitost tě navštívit. Ale Baghdi o tobě mluvil. Vypadáš nějak divně."

Landru spolkl urážku - bylo-li to vůbec jako urážka míněno. Číhavě se připlížil až k muži oblečenému do jakéhosi oděvu na způsob tógy. "Co tu děláš? Co je to tu za místo?"

V Terentiových očích se zablýskla nedůvěra. Ale než mohl cokoli odpovědět, výraz jeho ušlechtile působícího

obličeje se opět vyprázdnil. Okamžitě se otočil zpět k pultu a k napjaté pergamenové stránce. Namočil pero do krve a pak začal se zavřenýma očima psát další řádek.

V Landruovi vzkypěl hněv.

Ještě jednou se pokusil napadnout písaře, narazil však na stejnou hranici jako předtím. Rovněž jeho pokusy stvořit repliku Kalichu a otevřít na těle muže magické rány opět selhaly. Nějakou chvíli se Landru sžíral touhou konečně zase jednou moci ponořit zuby do těla oběti.

Pak si však vzpomněl, proč je tady.

Zamířil k nejbližším dveřím a otevřel je.

Místnost za nimi vypadala stejně jako ta prázdná, kterou viděl předtím. V této však někdo byl. Slabošsky vyhlížející postavička sebou trhla, jako by ji zasáhl blesk. Muž seděl za stolem, bradu opřenou oběma rukama. Nyní spustil ruce a kupodivu jeho tenký krk unesl hlavu i tak.

"Neptej se, kdo jsem!" zařval na něj Landru, jenž nikdy - a nejméně pak v tuto chvíli - neoplýval trpělivostí. "Co se to tu provádí?"

Muž vyskočil ze židle a couval před Landruem zpět. Židle se překotila.

"Posílají tě oni?"

"Kdo jiný?" blafoval Landru.

V mužových očích se zatřepetala hrůza. "Já jsem Baghdi..."

"Já vím!" lhal drze Landru. Nechtěl svému protějšku vůbec dopřát čas na rozmyšlenou.

Slaboch zujal podlízavý postoj. "Jak se vede Kumarovi - mohu-li se tedy ptát?"

"Dobře!" U Cane, kdo je to Kumar?

"Skutečně?" Náznak nesmělého, a přece ještě dosti nedůvěřivého ulehčení mu přelétl přes tvář, připomínající svou pórovitou pokožkou plod pomeranče.

Landru se snažil nenápadně použít svých hypnotických schopností. Avšak Baghdi nereagoval. Stejně jako předtím Terentius.

Co to bylo za lidi? Byli to lidé, a přece vyzařovali cosi nadpřirozeného, co nebylo známé ani Landruovi, který již přivykl mnohému nadpřirozenému.

"Už žádné otázky! Přišel jsem tě vyzkoušet!" Landru se intuitivně rozhodl kout železo, dokud bylo žhavé.

Zdálo se, že to funguje.

Hrůza v Baghdiho očích ještě vzrostla. "Vyzkoušet mě?" Sehnul se pro převrženou židli, postavil ji a zhroutil se na ni jako hromádka neštěstí. "Má to co dělat s tím - Kumarovým zmizením? Už dlouhou dobu se cítil slabým, nedorostlým úkolu. Ale já jsem na tom jinak, ujišťuji vás -"

"Nemusíš mít strach. Oni jsou s tebou tuze spokojeni. Dokonce pomýšlejí na to povýšit tě."

"Povýšit...?" Zmlknul. Znělo to, jako by si pod tímto slovem nedokázal nic představit.

"Co to tam vedle Terentius provádí?" Landru ukázal rukou za sebe.

"Ve skriptoriu?" Baghdi na něj nechápavě hleděl. "Je to jeho stránka. On... píše, co jiného...? KRONIKU..."

Landru vycítil, že si musí počínat obezřetněji. "Slyšel jsi něco o kalichu, který má tvar lilie a je tu někde uložen?"

"Ne, co je to - lilie?"

"Květina. A ten kalich vypadá jako její květ!" Landru proklínal, že nemůže využít svůj plný magický potenciál. V tomto prostředí bylo stále ještě nemožné stvořit repliku Liliového kalichu.

Postoupil o krok blíž k Baghdimu.

Také zde narazil na onu hranici. Také tohoto muže chránila bariéra, kterou Landru nedokázal překonat.

Krev... Teplá lidská krev...!

Jak strašlivě žíznil. Jak strašlivě...

"Je cenný?"

"Velice cenný!"

"Snad je o něm něco napsáno v KRONICE. Musely by se projít její stránky..."

"Jaké kroniky?"

Baghdi se zasmál jako někdo, komu jsou kladeny ty nejbanálnější otázky. "VĚČNÉ KRONIKY, na níž pracujeme den co den," odpověděl lhostejně. "Vše, co má nějaký význam, je v ní zapsáno. Ale vy byste přece měl vědět, že my všechno z jejího obsahu zapomínáme, jakmile dokončíme stránku rukopisu. Procitáme z tranzu a pero bere do ruky zase další písař..."

Ačkoli se zdálo, že Baghdi počíná být nedůvěřivý, Landru nemínil ustát dřív, dokud nedostane ještě více informací. A přece skončil ten divný výslech v mžiku, a to když se Landru zeptal: "A ty určitě znáš místo, kde se uchovává."

To už bylo i na takového prosťáčka jako Baghdi příliš.

Onan pracovala na odstranění chaosu ve skriptoriu a přilehlých místnostech. Vše běželo podle jejího plánu. V cizí kůži vydávala povely svým převtělencům a zatahovala zvolna síť, v níž se pohybovaly figury její hry.

Postupně začínala nacházet zalíbení v této činnosti, sloužící důležitému cíli:

Zachovat vyrovnanost sil!

Zastavit chaos!

Jeden lidský život měl v tomto úsilí stejnou cenu jako tisíce životů.

Totiž žádnou...

Okřídlené monstrum mělo hlavu poněkud drsně krásné ženy, avšak tělo obrovského dravého ptáka, jehož peří bylo černější než okolní noc!

"Suchete..." uniklo z Pradeshových úst. Zaryl prsty Lilith do masa, až ji to zabolelo.

Odstrčila ho od sebe.

Pokusil se zmocnit jejího pláště a stáhnout ho z ní, naštěstí se mu jej ani nepodařilo pořádně chytit. Lilith tomu nepřikládala nejmenší pozornost.

Aniž by se dál ohlížela na Inda, přibližovala se k východu. Zírala do očí, které ji kupodivu dokázaly hypnotizovat, jakkoli se zoufale bránila. Avšak moc cizí vůle byla neporazitelná.

Lilith vyšla ven.

Jestliže tato obluda byla Suchete, pak tedy ta druhá musela být Pradeshem zmíněná Minati. Obě stvůry visely v jasném nočním vzduchu pár kroků od Lilith, jakoby zavěšeny na neviditelných nitkách. Jejich křídla se ani nepohnula.

Absurdní.

Na peří jim ulpívaly svit hvězd i chlad kosmu. Zlo vyzařovalo z okřídlenců v míře, s jakou se dosud Lilith setkala jen u čistokrevných upírů.

"Není k políbení?" vysmívala se smyslná ústa první stvůry. Lilith mezi nimi neviděla žádný rozdíl. "Ta je," pokračovala hybrida, "všude k políbení. Sotva udržím jazyk na uzdě. Větří její klín..."

"Měli bychom to vyzkoušet," přizvukovala druhá stvůra. "Ale nejprve jí musíme trochu uvést krev do varu. Miluji to pěnění na jazyku. A ona je něco zcela zvláštního..."

"To tedy je."

Celou tu dobu, co naslouchala jejich chlípnému rozhovoru, snažila se Lilith úpěnlivě vyprostit z neviditelných pout cizí vůle.

Podařilo se jí to však teprve, až když jí to ty okřídlené bestie samy dobrovolně dovolily.

"To není žádná zábava," vysmívala se první, "když se nemůžeš bránit," dokončila druhá. "O něho," pokynuly hlavou k místu za Lilithinými zády, kde se stále ještě choulil Pradesh, "se postaráme dodatečně. Jeho jsme už ochutnaly..."

Lilith zamrazilo, když si připomněla Pradeshovo vyprávění. Zároveň si kladla otázku, je-li to, co vidí před sebou, už konečná, skutečná podoba těch dvou, které doprovázely Pradeshe na jeho cestě sem.

Proč to dělaly?

Proč celá ta komedie? Stejně dobře ho přece mohly zabít hned!

A TEBE také. Ale ony zjevně milují okliky. Obyčejné zabíjení nemá co dělat s loveckou horečkou a všemi možnými půvaby, které přináší s sebou - to bys vlastně měla vědět!

Řev vycházející současně že dvou hrdel byl signálem pro zahájení útoku.

Sydney, Austrálie, v tomtéž čase.

Laboratoř se nacházela v jižní čtvrti města, zvané Kensington. Civilisté sem měli přístup jenom výjimečně. Navenek ji řídila a financovala armáda. Již celá léta se tu prováděl výzkum a praktické zkoušky biologických bojových látek. V minulosti to občas vedlo k demonstracím místních občanských iniciativ. Protože však na veřejnost neproniklo nic přesnějšího o tom, co se vlastně za těmi dobře jištěnými ploty a zdmi děje, a protože ani nikdy nedošlo k nějakému zjevnému ohrožení, všechny ty sporadické akce časem jaksi samy od sebe ustaly.

Když sem pod příkrovem tmy dorazil Virgil Codd, nebylo široko daleko po nějaké ostraze ani vidu, ani slechu. To by také bylo to poslední, co by tu mohl potřebovat.

Pouze vedoucí laboratoře byl stále ještě přítomen. Policejního šéfa přivítal sice zdvořile - jak se mezi služebnými kreaturami sluší a patří, přesto však se zjevnou nervozitou.

Geoff Molyneux byl pány naverbován krátce po druhé světové válce. Byl také značně alergický na denní světlo.

"Příliš to uspěchali," pravil Codd. Za očima mu probleskovala pro něj nezvyklá starost. Překotné události posledních dní a týdnů na něm zanechaly stopy. Však i samotní páni si prožili své vlastní "Waterloo".

Hora byl mrtev.

Byl patriarchou sydneyského upírského klanu, nyní jej porazila ta svůdná potvora, která utekla z domu 333 na Paddington Street. A zvládla to "levou zadní", jak se říká. Mezitím sdíleli jeho osud i jiní upíři a služebníci, což v jejich kruzích nebudilo příliš bojového ducha.

"Máte nějaký kontakt?" Molyneux zřejmě přeslechl jeho slova. Hryzal si spodní ret. Jeho zuby nevypadaly, že by si v poslední době dopřály jen trošičku krvavého osvěžení.

Všechno jde do hajzlu, pomyslil si Codd apaticky. "Ne," řekl nahlas. "Zřejmě právě tak jako vy."

"Proč se nám neohlásí? Potřebujeme nové pokyny..."

"To já nevím." Codd pokrčil rameny. Miloval gesta, třebaže by si to sám sobě nikdy nepřiznal.

Přesně vzato seděli služebníci jako on nebo Molyneux najednou na dvou židlích. Prostor jejich rozhodování byl omezený. Při všem, co dělali, museli být poslušni svých pánů. Jejich postavení bylo srovnatelné s postavením černošských otroků v minulých stoletích. Rozdíl byl pouze v tom, že v nich nikdy nemohlo vyklíčit semínko vzpoury, protože to zcela znemožňovalo jiné sémě.

Codd se kolikrát podivoval, že je vůbec schopen takových úvah. Tušil však, že ani za tím nespočívá nějaký výraz omezené svobody, nýbrž prostě jen nějaký úmysl, jejž prohlédnout nebyl s to.

"Byl jsem v jejich úkrytu," pokračoval, zatímco jej vedl Molyneux dovnitř do montované budovy. "Je opuštěný. A proslýchá se, že i Landru zase opustil město."

"To je šílenství," zasténal Molyneux. "Zrovna teď!"

Codd nechal jeho poznámku bez povšimnouti. "Tak co jste zjistili? Dokázali už vaši lidé konečně analyzovat rostliny z té zahrady a jejich původ?"

Protože už byli téměř u cíle, neodpověděl Molyneux, dokud nedošli do místnosti, ve které se zkoumaly ony podivné rostlinné hybridy.

Jakmile vstoupil Codd na práh, bezděky se zastavil. To, co se tu před ním rozprostíralo, rozhodně neměl ve své paměti v takovém velkém rozsahu.

"Co je?" otázal se Molyneux.

"To jsem tedy nevěděl, že toho bylo...tolik."

Vědec přikývl. "Vy jste je viděl venku, na rozhlehlém pozemku. V uzavřené místnosti to všechno vypadá mnohem větší. Přitom jsme si od každého druhu nechali jen dva kousky. Ostatní jsme spálili. Neměli jsme je kam dát."

"To jste mi říkal už po telefonu..." Codd vešel dovnitř.

Dlouhatánská místnost se jen vzdáleně podobala obvyklým skleníkům. Všeobecná vlhkost vzduchu byla tam, kam Codd právě vstupoval, úplně normální. Avšak každá rostlina, každý strom, které sem byly převezeny z pozemku na Paddington Street, měly svoji vlastní biosféru!

Byla tu jakási groteskní podoba těchto dlouhých skleníkových "nudlí" s pořádně nadměrným prezervativem.

"Abych se vrátil zpět k vaší otázce," navázal Molyneux, ubírající se hned za Coddem mezi tou spoustou jednotlivých truhlíků. "Co se týče původu tohoto nakupení atypické vegetace, nemůžeme bohužel přispět ničím jiným, než pouhými spekulacemi. Samozřejmě, že se vždycky najdou nějací podivíni, kteří dělají pokusy s exotickými kříženci, za účelem zvýšení jejich šance na přežití v podmínkách našeho klimatu. Jenže toto je docela jiný případ. Toto nejsou žádní kříženci. Zkrátka, tady se jedná o flóru, jaká tu není k mání!"

"A kde tedy?" řekl Codd pochybovačně. "Předešlé pokusy o lokalizaci hovořily o perském prostoru..."

Molyneux přikývl. "To mohu jedině potvrdit. Ovšem..."

"Ovšem?"

"Ovšem jsou tu také dva nebo tři naprosto neznámé druhy a několik dalších, které dneska už nenajdete ani v Persii!"

"A kde tedy?"

"Nikde," odpověděl Molyneux. "Pokud vím, tak nikde na světě. Anebo případně jde o druhy vyhynulé...!"

Mizivá míra údivu, s nímž přijal Codd toto zjištění, byla jedním z příznačných rysů služebníků.

Rychle se zbavil tísnivého pocitu. "Učinil jste nějaká opatření, aby tato... senzace nepronikla na veřejnost?"

"Ovšemže," ohrazoval se Molyneux. "Napadá vás něco, co by za tím mohlo vězet?"

"Ne," odsekl Codd. Dotknul se umělé fólie a pokusil se ji odchlípit, aby se mohl dotknout nějakého mandlovníku. Pak se mu však vybavila v hlavě jistá vzpomínka, pročež raději stáhl ruku zpátky.

"Nedošlo k nějakým - mimořádným událostem?" zeptal se.

V Molyneuxově pohledu se objevilo cosi dravě číhavého."Jako ve Weinbergově případě?"

Codd si přejel rukou přes oči a promnul si váčky pod nimi. "Například."

"Mimořádné události žádné. A jste si jist, že nepřeháněl? Kořen, který se mu jako had zakousl do nohy..."

"Byl jsem u toho!" odsekl Codd.

Molyneux zmlkl.

"Doveďte mě teď k Maud," žádal policejní šéf.

Molyneux ještě jednou pohledem přeletěl celou místnost, pak dirigoval Codda do bočního křídla, jež se otvíralo jen na jeho otisky prstů.

V malé komoře bez oken stála uprostřed průhledná kryogenní nádrž, k níž oba zamířili.

"Nemyslíte, že jsou ta opatření poněkud přehnaná?" Molyneuxův hlas nijak neskrýval pohrdavý tón.

"Měl jste ji prozkoumat!" odrazil Codd stejným tónem.

"To jsem udělal - tedy ještě než jsme ji zmrazili."

"No a co?"

"Byla úplně normální. Až na zlomenou čelist a jícen stažený lítostí."

"Normální?" Codd vrtěl hlavou. "Snad když se odhlédne od toho, co předcházelo!"

"Ta žena nikdy nebyla... jednou znás!"

Codd se chraplavě zasmál. "To si snad opravdu myslíte, že bych vám podhodil normálního člověka?"

"Co jiného?"

Codd mávl rukou. "O tom se budeme bavit, až bude možnost zase komunikovat s pány!"

"Vy mi tedy nechcete nic prozradit?"

"Děkuji vám za námahu, Geoffe," řekl na rozloučenou Codd.

Nepál

Obě hybridy se vztyčily ve vzduchu a zaútočily ze dvou různých směrů.

Byly pekelně rychlé a obratné.

Lilith nedokázala zabránit tomu, aby jí jedna z těch dvojakých bytostí nepřistála na zádech a nezaryla do nich své ostré paráty.

Bolest byla nesnesitelná.

Zatmělo se jí před očima. "Kožich" ze symbiontu ji nedokázal uchránit.

To proklaté matčino dědictví nereagovalo dokonce ani aby chránilo samo sebe!

Avšak Lilith neměla čas na podobné úvahy. Vrhla se k zemi a divoce se převalovala i se svým "přívěskem", snažíc se všemožně zbavit se jej.

Zároveň se však na ni z výše vrhla i druhá hybrida.

Lilith zaznamenala, jak se jí drápy vztahují po očích. S vypětím všech sil se napřímila, čímž se jí podařilo v poslední chvíli natočit se se svým krvelačným břemenem tak, že se drápy hybridy zaryly do masa vlastního dvojčete.

Tato akce dopřála Lilith trochu času k nabrání dechu, neboť obě příšery se jí pustily a s hrozným skřehotáním se zřítily o několik metrů dál na kamennou dlažbu chrámového dvora.

Lilith se vymrštila.

Doznívání bolesti v zádech jí ještě víc připomnělo, jak nepatrné jsou její šance, které má v boji proti těmto nepřátelům.

Nemohla ani tak malou příležitost k vydechnutí nechat nevyužitou.

Návrat k Pradeshovi jí ani nepřišel na mysl. To by nebylo nic víc než jen odklad.

Obě hybridy se opět sešikovaly a mohly zatroubit k novému útoku.

Ne!

Byli to první Lilithini protivníci, kteří nepatřili ani k upírům, ani k lidem.

Materiál, z něhož byly tyto stvůry stvořeny, nepromíjel nejmenší chybu. A ústup by byl bezpochyby chybou!

Kožich jí překážel v pohybu.

Pryč s ním!

Odhodit jej však nemohla. Mohla jen doufat, že se symbiont přece jen v pravý čas dovtípí, co jeho "hostitelka" potřebuje, a adekvátně zareaguje!

Lilith ani neusilovala o proměnu v netopýra, neboť tak by měla proti svým soupeřkám šance ještě menší.

S chraplavým řevem se vrhla na divoce se zmítající obojaké bytosti, které se stále ještě motaly na dlažbě, zaklíněné jedna do druhé. Peří lítalo z jejich havraních křídel.

Již během skoku se kožich proměnil v přilnavou kombinézu, stejně "tvrdou" jako pružnou - což by se asi mělo navzájem vylučovat, a přece ne.

Lilith rozpřáhla paže a oběma rukama uchopila hybridy za krk. Podařilo se jí to přesně tam, kde hladká kůže krku přecházela v opeřený trup, a bezmyšlenkovitě do masa zabořila nehty.

Suchete a Minati zařvaly ještě strašněji a ještě víc potvrdily dojem, že jsou v podstatě jedinou bytostí, myslící identicky, a také schopnou jednat jako jedno tělo.

"Hnusná ženo?" láteřil hlas toho rozdvojeného těla. "Odporná, odporná ženská! Vyškrábeme ti oči, stáhneme ti kůži z hlavy, přelámeme kosti-"

Lilith udeřila.

Obě ženské hlavy narazily na sebe jako dva kokosové ořechy.

Řev ustal.

Na vteřinu.

Než by se člověk nadechl.

Pak se rozpoutalo peklo.

Maso se pod rukama Lilith proměnilo v jediný nenasytný jícen, který chňapnul po poloviční upírce a pohltil její obě paže až k loktům!

Bylo to, jako by se Lilith nořila do pařících se vnitřností stvůry.

Zmocnila se jí strašná nevolnost.

Až náhle - čistě reflexivně - udělala něco, co by při jasných smyslech neučinila nikdy.

Vrhla se obličejem dolů.

Přímo do jícnu Suchete, nebo Minati, nebo snad...?

Vytryskla krev.

Z roztrženého hrdla proudila žlutá tekutina připomínající hnis a Lilith okamžitě zase ucukla, protože rozhodně nijak netoužila se jí napít. V té tekutině číhalo šílenství a smrt, instinktivně to cítila.

Podařilo se jí vytáhnout paži z dodělávající stvůry. Byla jako potažená tenoučkým filmem a pekelně pálila, když se opět vynořila na vzduch.

Uvolněnou rukou Lilith okamžitě udeřila do tváře druhé hybridy, nehty zabořila do široce rozevřených očí démona.

Křídla se divoce zmítala.

Lilith jimi byla několikrát zasažena.

Několik prudkých úderů a hnisu podobná tekutina, která se dostala druhé, dosud nezraněné bestii do očí, způsobilo, že se Lilith podařilo vysvobodit i druhou ruku.

Obě ruce ji nyní pálily jakoby právě vytaženy z kyselinové lázně.

Lilith měla respekt před tou tekutinou, jejíž účinky - kromě bolesti - ještě nedovedla přesně odhadnout.

Symbiont jí přispěchal na pomoc.

Vytvořil rukavice, které jí zahalily paže po celé jejich délce.

On se neštítil.

Avšak Lilithina ošklivost k němu opět narostla, jakmile ucítila neviditelný jazyk, jak jí pod "rukavicemi" slízává z kůže hnisovitou tekutinu, jako by šlo o kdovíjakou delikatesu...!

Bolest v rukách pominula.

Lilithin zrak se rozjasnil.

Na zemi před ní se v posledních křečích zmítalo tělo jedné okřídlené příšery, zatímco druhá se choulila vedle ní, bolestí bez sebe. Vyprostila své spáry z peří svého dvojčete a mlátíc kolem sebe křídly, poskakovala sem a tam kolem své stále malátnější sestry. Obličej dodělávající stvůry se rozzářil sladkou mukou a nadpozemskou krásou. Jen žlutý pramínek, řinoucí se z koutku těch svůdných úst, prozrazoval, jak na tom tato bytost, napůl žena, napůl pták, ve skutečnosti je.

Na chvíli se Lilith tváří v tvář tomuto pohledu cítila nevýslovně špatnou.

Co jsem to jen učinila?

Pak se přece jen vzpamatovala. Uvědomila si, že obě hybridy jí zamýšlely udělat něco ještě horšího - a že by je od toho úmyslu neodvrátilo vůbec nic. Alespoň ne tuto druhou, jejíž nenávist náhle propukla jako erupce z hlubin Země!

"Ty dračice, ty ohavná ženská!" řvala. "Což jsme k tobě nebyly férové? Tak se nám odvděčíš za to, že jsme tě hned neroztrhly na kusy...?"

Lilith ji však téměř neslyšela.

Před jejíma očima se proměňovalo Suchetino (nebo snad Minatino) tělo, a tato proměna ji zaujala natolik, že se téměř dostala znovu do smrtelného ohrožení.

Přeživší polovina těchto nestvůrných dvojčat dlouho neotálela. Náhle se cosi objevilo nad Lilith. Temné, horké, s dechem způsobujícím závrať!

Také Lilith cítila, jak se v ní cosi uvolňuje. Jakási síla, zůstávající obvykle ukryta pod vrstvou lidství, v tomto okamžiku nejvyššího nebezpečí se však bezohledně drala na povrch a -

Když Lilith opět přišla plně k sobě, úpěla druhá hybrida pod ní ve škrtícím stisku jejích rukou.

Lilith si nedokázala uvědomit, jak dlouho jí trvala tato ztráta sebeovládání a co se všechno za tu dobu stačilo přihodit. Nedokázala si vybavit žádný detail zápasu, který - jak dokazoval zlomený odpor hybridy - se tu musel odehrát. Chyběla jí jakákoli vzpomínka na způsob, jakým porazila tu druhou stvůru.

Stále ještě žila.

Čekala na poslední smrtící ránu a její oči odevzdaně zíraly na Lilith.

Lilith jí klečela na křídlech; rukama stvůře svírala hrdlo, jež tentokrát se již nerozvíralo.

"Zab mě!" žebrala obluda, že Lilith ani nevěřila svým uším. "Spoj nás opět, Minati a mě, prosím tě oto!"

"Ty jsi tedy... Suchete?"

"Jsem, co jsem! Jen část, polovina! Zab mě, prosím!"

"Kašlu na tebe!"

Lilith se zlomyslně zasmála. Byla odhodlána nové situace nestoudně využít.

"Ó, ty krutá...!" Bylo groteskní, jak Suchete převracela pravdu.

"Ušetři mě své špatnosti!" zasyčela Lilith.

"Špatnosti? Já tě zbožňuji! Tvé tělo je půvab sám! Prahla jsem po tom, abych jej mohla užít... proč jsi nám to udělala? Minati byla něžná jako ty. Milovaly jsme se navzájem jako dvě sestry, které bývaly kdysi jedno tělo a opět jím musí být. Prosím!"

Ty zmatené řeči na Lilith neučinily žádný dojem.

Náhle se za ní ozvaly kroky, a když trochu pootočila hlavu, uviděla u portálu stát Himachala Pradeshe. Stále ještě vypadal vyděšeně a neodvažoval se přiblížit.

"Opravdu chceš, abych tě zabila?" obrátila se poloviční upírka zpátky k hybridě.

Úzký, vlhký jazyk svlažil Suchetiny rty, její tvář po porážce rovněž neuvěřitelně zkrásněla. "Chci, chci...!" sténala.

Oči jí stále sklouzávaly doprava, aby zahlédly Minatino tělo.

Lilith její pohled následovala, avšak z toho, co se naskytlo jejím očím, ji zamrazilo. Minatina zdechlina zcela vypelichala a dál se proměňovala. Také v obličeji již nebylo pranic krásného. Rozpadal se.

Slyšela, jak Pradesh za ní tlumeně zvrací.

"Dohodnuto," slyšela Lilith svůj hlas. "Pošlu tě za tvou sestrou. Ale požaduji protislužbu. Jinak tu na tobě budu dřepět, dokud nevyjde slunce, a pak ještě dál, dokud zase nezapadne!"

"Ne!" Upěnlivost výkřiku jen potvrdila, jak tuze Suchete pospíchá za svým dvojčetem. "Co žádáš? Rychle! Řekni to! Já-tolik trpím..."

"Jsi odtud, z tohoto chrámu, že?" začala Lilith. "Jak jste přišli," hlavou pokynula směrem k Pradeshovi, "na něho?"

Hybrida se nahrbila, jako by se ještě naposledy chtěla pokusit o vysvobození, zřejmě však neměla v úmyslu lhát.

"Poslala mě... nás... Onan."

Onan!

Já jsem Onan! Lilith si okamžité vzpomněla na tu postavu v cizí kůži, která vydala rozkaz k Ushině strašlivé smrti.

"Kdo je Onan?"

"Ninmah ji kdysi dávno stvořila z hlíny..." začala Suchete teatrálně.

Lilith ji přerušila. Náhle měla pocit, že ji tlačí čas. Jakýsi instinkt jí říkal, že kromě Pradeshe je nablízku ještě jeden svědek jejího zápasu.

Snad Landru?

Ona i on měli stejný cíl. Čím déle zde ona otálí, tím víc se zvětšuje jeho náskok!

"Něco jiného: Pátrám tu po jistém kalichu, ale Onan tvrdí, že tady není!" Nějaká souvislost s ním tu však být musela

- jinak by se sem přece Landru tak nehnal! "Víš o něm něco ty? Dobře si odpověď promysli, jestli chceš mít rychlou smrt!"

Ve tváři hybridy se objevil úsměv, jaký mívají často lidé na prahu smrti po naplněném životě.

Zde to však působilo poněkud nemístně a podivně.

"Musíš jít ke KRONICE," vysvětlovala Suchete. "V ní najdeš vše, co má nějaký význam. Sleduje běh světa od začátku!"

Stále ještě mluvila, když Lilith vyvstal znovu před jejím vnitřním zrakem jistý detail z její vize, kterou měla pod stropem chrámu.

"To mluvíš o té strašlivé knize z lidské kůže a krve?"

Suchetina tvář zůstávala jaksi podivně strnulá. "VĚČNÁ KRONIKA. Zde vzniká."

"Kdo ji píše, jakému účelu slouží?"

"O tom nic nevím," vzdychla Suchete. "Ale vím, kde je uložena - kde ji najdeš. Povedu tě. Musíš mi však slíbit, že mě pak hned vysvobodíš. Prosím tě o to! Nemohu déle čekat! Copak jsme k tobě nebyly férové...? Nebyly jsme -"

"Mlč!" přerušila Lilith její litanii.

Hybrida zmlkla.

Pradesh za ní náhle řekl: "Co to žvaní? Snad bys jí nevěřila?! Takové... bestii!"

Lilith si znovu změřila pohledem okřídlenou bytost, napůl lidskou a napůl ptačí, pak její pohled padl znovu na znetvořenou mršinu, která teď vypadala jako syrové maso, aniž by vydala své poslední tajemství.

"Co můžeme ztratit, když jí uvěřím?"

Pradesh se beze slova otřásl hrůzou.

Rozhodnutí padlo.

Landru už nedokázal dále udržovat Baghdiho v bludu, že je JEJICH vyslancem, který přišel písaře podrobit "zkoušce". Opustil proto skriptorium i písaře, aniž by mu v tom kdokoli bránil.

Kdo byli ONI?

Kdo byl schopen vytvořit takovýto systém - fungující systém!?

Landru byl scestovalý a bohatý zkušenostmi všeho druhu. Avšak s něčím podobným se nesetkal nikde v celém světě. A s úzkostí si kladl otázku, zda to tu také nějak nesouvisí s probuzením toho Creannina spratka - a s proroctvím, spjatým s touto událostí.

Zahloubán do svých myšlenek dostal se konečně zase ven na nádvoří. Nyní už upír vůbec nepočítal s tím, že by se tu dal někde najít Liliový kalich. Skrývalo se tu však něco jiného, co mu mohlo pomoci v dalším pátrání.

Musel jen najít to, o čem mluvil Baghdi jako o VĚČNÉ KRONICE, nebo o KRVAVÉ BIBLI. Oba ty pojmy by normálně nejspíš odkázal mezi fantasmagorie. Ale jestli je na tom, co ten náměsíčný písař říkal, jenom zlomek pravdy, pak by pomocí tohoto spisu nejenže mohl vystopovat ztracenou upírskou nesvátost, nýbrž dokonce i - obrátit běh světa!

Šílená představa.

Šíleně svůdná!

Landru se snažil nějak zorientovat a náhodou se stal svědkem souboje a vzápětí vyslechl rozhovor, ze kterého v něm uzrál plán, jak se dostat k té tajuplné KRONICE.

A zároveň získal důkaz, že stále ještě musí počítat se svou úhlavní nepřítelkyní.

Obojí se mu právě teď hodilo.

Byla to místnost v místnosti, chrám v chrámu. Suchete zamířila právě sem.

Nejúžasnější však byla jiná věc: Když Lilith, doprovázená Pradeshem a hybridou, vstoupila do vysoké věžovité budovy, nejvyšší v celém komplexu, byla přesvědčená, že tu už jednou jistě byla - a to jako zamýšlená oběť zdejšího kultu!

Zde se stala svědkyní Ushina utrpení, zde se také setkala s onou tajemnou a děsivou Onan!

S neznámou v cizí kůži...

Tenkrát, o tři noci nazpět, zde však nebyla tato asi čtyřmetrová zmenšenina chrámové věže, nýbrž jen veliké vykuřovadlo. To bylo nyní pryč.

Lilith prolétla hlavou rychlá myšlenka, jestli všechno není jenom jeden velký klam.

Stavba, ve které se podle Suchete měla nacházet KNIHA z Lilithina vidění, zářila zlatem.

Lilith pevně držela hybridu ve vrchní partii křídel. Navíc i symbiont, vytvarovaný do smyčky, svíral krk obludy. Lilith nevyslovila žádný takový příkaz, ani přání, měla proto podezření, že symbiont trápí stvůru sám ze své vůle. Možná, že přišel na chuť Minatinu žlutému krevnímu sekretu...

Suchete sice nedávala najevo nic, co by to dokazovalo, chovala se však až nepřirozeně pasivně. Dosud se nepokusila o žádný trik, aby pomstila smrt svého dvojčete.

Lilith byl její klid podezřelý.

"Jak se to otvírá?" zeptala se, když zastavili před zavřeným objektem.

"Je otevřeno," tvrdila Suchete plačtivě. Otočila hlavu téměř o sto osmdesát stupňů dozadu, krátce si pohledem

změřila Pradeshe, a v tu chvíli by snad Lilith mohla přísahat, že v očích hybridy čte výraz nejvyššího děsu. "Zab mě teď - slíbilas to!" žadonila Suchete. "Rychle! Prosím! Volá mě...!"

Lilith cítila, jak jí naskakuje po celém těle husí kůže, snažila se však ten pocit potlačit.

Pokynula Pradeshovi, ať zkusí vchod otevřít. Bez váhání poslechl.

Lilith s potěšením zaznamenala, že to zase začíná být ten starý známý Pradesh. Zdálo se, že šok, který mu připravily Minati a její sestra, pomalu odeznívá.

Položil ruku na jedno z dveřních křídel a zatáhl. Vchod se nezvykle snadno rozevřel, jako by jej rozřízla neviditelná čepel. A za ním se zjevilo cosi, co vyrazilo Lilith dech, protože to zdaleka překonávalo obrazy její vize.

KNIHA byla zavřená, a přece vyzařovala mnohem více zla, než co by dokázal lidský mozek snést, což se projevilo tím, že se Pradesh náhle zkroutil a padl na kolena.

Když mu však Lilith, na kterou neměla kniha takový vliv, chtěla přispěchat na pomoc, odstrčil ji. "Nech toho! Věnuj se - té knize. A najdi, co - potřebuješ. Ať můžeme - zmizet...!"

Lilith si jej změřila s pochybností v očích. V jeho pohledu dokázala číst, že opět zápasí s postupující duševní chorobou.

"Tak dělej!"

Sama už byla celá žhavá na to, aby mohla nahlédnout do KNIHY. Přiznala si to však až teď, když ji Pradesh vyzval podruhé.

Pokud skutečně obsahuje všechno, co se na světě stalo (vše zlé, vše dobré - anebo skutečně úplně vše?), pak by tam muselo být i něco o Lilithině poslání!

Víc, než co se Lilith dozvěděla u hrobu své matky: Jádro, smysl, cíl proroctví, jehož naplnění bylo připraveno před devadesáti osmi léty...!

A samozřejmě také vše o Liliovém kalichu: O jeho zloději, místě, kde je ukryt a o tajemství, které mu dává schopnost rozmnožit upíří pohromu natolik, aby zaplavila celou Zemi!

A také vše o Landruově původu, celý běh jeho života i jeho slabiny...

Lilith se stáhlo hrdlo, když si uvědomila, o čem to uvažuje. Jestli toto vše je skutečně na jejích stránkách, pak to ovšem není jen KNIHA, nýbrž...

CO?

"Zab mě konečně!"

Suchete se vzepjala Lilithinu sevření.

Celá ta myšlenková konstrukce se poloviční upírce náhle zhroutila.

To nemůže být pravda! blesklo jí hlavou. Je to jen lest, past. Taková KNIHA nemůže existovat...

"Zab mě!" kvílela hybrida. "Splň svůj slib! Nebo..."

Lilith měla v hlavě dokonalý zmatek.

Aby se mohla dotknout knihy a listovat v ní, potřebovala mít alespoň jednu ruku volnou, ještě lépe obě. Ale jestli pustí Suchete, třeba ta bestie nebude ani na chvíli váhat, aby se jí nepomstila...!

Pradesh se po čtyřech plazil směrem k východu z chrámu.

A Suchete bez přestání kňučela: "Žab mě! Vysvoboď mě! Slíbilas to..."

V tu chvíli se s Lilith všechno zatočilo a ona podruhé ztratila všechny lidské skrupule. Snad to bylo působením aury Zla, která vyzařovala z KNIHY, že se Lilith opět proměnila v vražednou bestii a učinila s hybridou krátký proces.

Lilith ukázala svou druhou tvář - a splnila svůj slib.

Když se jí závoj šílenství opět rozplynul před očima, ležela ona stvůra, napolo žena, napolo pták, nehybně na pár kroků od ní.

Já jsem ji zabila, říkala si Lilith a hleděla na své ruce, na kterých ulpěla hnisovitá krev.

V tu chvíli se započala proměna, kterou prošlo předtím i tělo Minati: v balík syrového masa, mrtvého a přece nabitého jakýmsi přízračným životem...

Pradeshův výkřik přiměl Lilith, aby obrátila svou pozornost k východu z chrámu.

Zatímco Ind se z posledních sil snažil uprchnout pryč z dosahu vlivu KNIHY, cosi vcházelo dovnitř.

Syrové, krvavé maso.

Zbytky Minati!

Jako ve zrychleném filmu se to přibližovalo k Suchete...

...aby se to s ní nakonec před Lilithinýma očima spojilo v jediný celek.

Teprve nyní Lilith poznala, z čeho byla dvojčata vytvořena, a toto poznání jí otřáslo.

Ve chvíli, kdy se ty dva kusy krvavého masa opět spojily v jediné tělo stažené z kůže, a kdy chrámovou prostorou zazněl hluboký úlevný vzdech.

Lilithiny rty se rozevřely k bezděčnému výkřiku. Byl v něm dodatečný soucit i vědomí absurdity.

"Usha...?!"

A pak se stala další nečekaná událost, která Lilith zabránila obrátit pozornost konečně ke KNIZE.

Přímo vedle ní se rozechvěl vzduch. Landru se, zviditelnil. Bezpochyby se mezi nimi skrýval už delší dobu.

"Zdravím tě, zkurvydcero! Je na čase, abychom se poznali i osobně!"

Lilith upřeně hleděla na muže, který byl pro ni ztělesněním traumatu, které ji neopouštělo od doby, kdy viděla vypreparovanou hlavu svého otce. 3

Před šestašedesáti léty usekl Landru Seanu Lancasterovi, Lilithinu otci, hlavu a magickými prostředky ji konzervoval, aby vydržela dodnes.

Byl to jen jeden z řady jeho odporných zločinů. Lilith byl pro to odporný a nenáviděla jej mnohem více, než každého jiného upíra. Na druhé straně si však nijak nedokázala vysvětlit, že se jím potají cítí být jaksi přitahována, že právě on v ní rozeznívá erotickou strunu.

Dokonce se jí o něm už i zdálo!

V tom snu se mu plně oddala. A to takovým způsobem, jak to dělal s vlkodlačicí na odsvěceném hřbitově v Sydney, když je tam tajně pozorovala!

Lilith prokázala železné sebeovládání, Landru se na ni náhle zašklebil. Jen její oči zaplanuly, když mu vyzývavě pokynula. "Dejme se tedy do boje!"

Zatvářil se udiveně. Nedalo se přitom přehlédnout, že ani jemu nečiní blízkost Knihy právě nejlíp. "Ale, ale, krásko. Myslím, že na této půdě bychom měli, jakkoli to bude těžké, dodržet klid zbraní!"

Lilith nevěřila svým uším.

Trpce se zasmála. "Z jakého důvodu bych měla šetřit vraha?"

Landrův úsměv značně pohasl. "Jaká impozantní zásadovost..." Vstoupil za Lilith do otevřené zmenšeniny chrámu. "Vypadá to, že jsme oba sledovali špatnou stopu. Nic však ještě není ztraceno. KRONIKA nám může pomoci dostat se dál. Vezměte ji a odneste s sebou. A na neutrální půdě pak znovu zamícháme karty. Tam se potom můžeme utkat v souboji o kořist..."

"Jsi nejen vrah, ale navíc i blázen, jestli si myslíš, že přistoupím na takovou frašku!"

"Bylo by to jen rozumné," namítl Landru.

V Sydney měla Lilith dost času, aby si ho mohla pořádně prohlédnout. Věděla dokonce, i jak vypadá pod svými staromódními tmavými šaty. Znovu chtěla potvrdit své odmítavé stanovisko, když tu si připomněla něco, na čem lpěla celým svým srdcem po celou dobu, co bylo s Landruem konfrontována.

"Mohla bych na to přistoupit," pravila pomalu, "ale pod jednou podmínkou."

V Landruových očích se rozhostil výraz neskrývaného triumfu. "Jakou?"

"Řekneš mi, kde najdu hlavu svého otce! Řekneš mi to dříve, než tě pošlu tam, kde skončí všichni tvé krve!"

"Platí."

Lilith si jej s pochybnostmi měřila pohledem.

To, že se nyní nedokáže učinit neviditelným, pro ni neznamenalo mnoho. Věděla, jakou mocí Landru vládne, i bez nějakých kejklířských kousků.

Stále ještě nevěděla, jestli se rozhodla správně. I její matka ji varovala před Landruem jako před nejnebezpečnějším ze všech upírů. A přece vypadal... tak unaveně. Sešle...

"Jsi velice podobná Creanně," řekl Landru jakoby mimochodem.

Trhla sebou. Jeho slova byla jako prst v otevřené ráně...

"Neztrácejme zbytečně čas," řekla a doufala jen, že Pradesh, který někam zmizel, je již v bezpečí. Jestliže Landru nad ní zvítězí, bude i Indův život v nebezpečí. "Začíná tu být nějak husto. Cítím to ve vzduchu. Seber tu knihu z podstavce."

Usmál se, nejprve jen tak slabě, vzápětí o něco veseleji. "Seberme ji spolu, "navrhl.

Lilith zvedla obočí. "Máš strach?"

"Jsem opatrný. Pravděpodobně záleží na stáří..."

"Knihy?"

Landrův smích nabyl na démoničnosti. Pak však upír mávl rukou a učinil první krok.

Lilith jej následovala, aniž by jej spustila na okamžik z očí. Landru byl horší soupeř než Suchete a Minati (Usha. Usha to byla, ubožačka...!) dohromady. Na mysli jí vytanuly všechny jeho zločiny, jichž se dopustil v Yakshamalle a druhých vesnicích.

Bestie!

Na vědomí jí vytanul Nonin unesený výraz - zároveň s ním i vzpomínka na její vlastní sen. Na Landrův obrovský penis, pronikající do jejího klína. Lilithiným centrem libida projela horká vlna. Bezděky zasténala - a nejraději by se v tu chvíli propadla do země, když postřehla Landruův zvídavý pohled.

Nad nimi se na dosah tyčila na podstavci KNIHA, kterou Suchete nazývala VĚČNOU KRONIKOU.

Co o ní věděl Landru? Víc než ona? Proč by s ní potom spolupracoval?

Oba dva současně natáhli ruce ke KNIZE.

Zemřeme, napadlo Lilith. Jestli se odvážíme dotknout se jí, v tu ránu zemřeme - pokud něco takového, jako je Landru, vůbec MUŽE zemřít.

Nebo něco jako já!

Kdo vůbec jsem?

Ta otázka byla stará jako její probuzení.

Duncan je mrtev!

Byla to jen jedna myšlenka z mnoha, které jí bičovaly mysl jako blesky.

Dotkla se KNIHY.

Landru právě tak.

Byla tak... pěkná. Měkká a hebká, vůně kůže lahodila čichu.

(Lidská kůže.)

Byla lehká jako peříčko, když ji zvedali z podstavce a ruku v ruce ji - oni, úhlavní nepřátelé - pozpátku vynesli ze

zmenšené napodobeniny chrámu pod klenbu originálu.

(Ushina kůže.)

"Nezastavovat!" vyštěkl Landru, když zvolnila krok. "Musíme odtud! Nedokážu už vůbec rozeznat, co z toho, co tu zažíváme, je pravda a co iluze. Jenom doufám, že ten foliant je pravý!"

(Kůže stovek nevinných.)

Lilith stiskla rty. Spíš jen intuitivně vnímala smysl slov bestie po jejím boku. Také jí vše, co se tu dělo, připadalo jako pouhá hra s různými skutečnostmi. Tato manipulace se vztahovala dokonce i na to, co se všeobecně nazývá "časem"!

Čtyři dny a tři noci byla v bezvědomí. Stále ještě tomu nedokázala uvěřit.

Měla v tom prsty Onan?

Kdo je Onan?

Dávno už nešlo o Kalich, za kterým se už půltřetího století Landru marně štve. V Lilithině mozku se počaly rozplývavě formulovat otázky, co se stane, když odtud odnesou tuto KNIHU.

Což právě dělají.

Co se však stane?

Pokud jde skutečně o zápis všeho, co se na této planetě od nejranějších dob lidstva (a také Starého plemene!) v historii událo - jakou katastrofu asi zaviní tímto nepředloženým činem?

To přece není jen tak nějaká obyčejná kniha.

Má... duši.

Vlastně ne jednu, nýbrž miliardy duší! Všech těch miliard lidí (a upírů!), kteří od počátku dějin prošli po tomto světě - něco z nich utkvělo v této KNIZE!

Lilith to cítila.

Landru to cítil.

Byla si téměř jistá, že i on si musí být toho všeho také vědom.

NEMÁME PRÁVO JI UKRÁST!

Náhle měla jistotu.

Ten kult je strašný. Kult, pohrdající lidským životem. Ale snad...

Dosáhli portálu a vyšli ven. Do chladného časného jitra.

Nic však už nebylo tak, jak to Lilith poznala předtím...

Všechny prostory i budovy se hemžily množstvím poutníků a mnichů, nikoli však zakuklenců. Z mnoha míst se ozývaly hlasy ve společné modlitbě. Tato slova však nijak bolestivě nezasahovala Lilithin sluch a také Landru se zdál být nezasažen.

Oba zůstali stát. Oba klesli v portálu chrámu na kolena, protože náhle jako by se ukradená KNIHA rozpomněla, že má nějakou váhu, a dala jim to k jejich překvapení pocítit tak, že pod ní klesli k zemi.

Zdálo se, že ti venku jim vůbec nevěnují pozornost. Landru však zřejmě nebyl vůbec přesvědčen o reálnosti toho mumraje.

"To už tu jednou bylo," slyšela jej říkat.

Když se k němu obrátila, zděsila se.

Najednou jako by zestárnul o celá desetiletí. Vedle Lilith stál vetchý stařec.

A co já?

Nechápavě zírala na své ruce, zbrázděné četnými vráskami. Stará jako Metuzalém... Vypadám skutečně jako osmadevadesátiletá stařena...!

"Co se to děje?" Její hlas byl skřehotavě stařecký. Takový měla Marsha, když k ní promluvila...

"Musíme - se - vrátit -!" Landru hleděl přes ni a přes Knihu do vnitřku chrámu.

Odtud zvenčí již nebylo vevnitř vidět žádnou zmenšenou napodobeninu, zbudovanou pro ukradenou KRONIKU. Chrám byl opět prázdný a všemi opuštěný. I Ushiny ostatky byly tytam.

"Vrátit se?"

S námahou přikývl. Současně utkvěl jeho pohled chtivě na ní. Lilith bylo naprosto jasné, o co mu jde.

Má krev. Chce moji krev. Doufá, že z ní načerpá novou životní sílu. Nové mládí...

"Vrátit se," přitakal. "Už jednou - jsem to - zažil. Uvnitř budeme - oba zase - v pořádku..."

Lilith mu nevěřila. Celou tu dobu jen čekala na okamžik, kdy se ji pokusí přelstít.

Teď zřejmě je to tu.

"Věř - mi!"

Jako by vycítil její nedůvěru.

Lilithina zestárlá tvář se sešklebila. "A co naše kořist?"

"Vezmeme ji s sebou! Vevnitř budeme mít čas - vymyslet - něco nového..."

Přistoupila na jeho návrh, protože náhle začala pociťovat stařecké bolesti. Jako by se počínala rozpadat.

Překročili práh a KNIHU táhli s sebou. K nesení již neměli dost sil. Až pak...

Landru skutečně nelhal!

Každým dalším krokem se její kůže opět vyhlazovala a napínala. A stejně nečekaně se jí vracela i dřívější síla.

Landru si oddechl. Byl to zase ten Landru, kterého znala. V očích mu planul divoký žár.

"Radši to nezkoušej!" varovala ho Lilith. "Jestli spekuluješ s možností, že bys mě vysál, abys získal dost sil k útěku

s knihou, pak tě varuji!"

Cuknutí v koutku jeho úst jí prozradilo, že trefila do černého. Náhle se však ohradil: "Dohody dodržuji! I tvoje matka to věděla!"

Lilith pocítila chuť být sama věrolomná. "Kde je hlava mého otce?" otázala se.

"Tady ji nemám. Nechal jsem ji v Austrálii."

"To ti mám věřit?"

"Jak chceš."

Lilithiny myšlenky zabloudily náhle k Himachalu Pradeshovi, sama sebe se musela ptát, co se s ním asi přihodilo. Dá-li se tady, pod Střechou světa, vůbec něčemu věřit, pak i on musel být postižen tím prudkým stárnutím.

Landruovy ruce se žádostivě vztáhly po KNIZE. Ta už buď ztratila na své nebezpečnosti, nebo si Landru na její vyzařování zvykl.

"Otevřeme ji!" Obvyklá panovačnost z Landruova hlasu zmizela.

Lilith váhala, pak ale pokrčila rameny. "Je to nebezpečné, dokonce i pro takového, jako jsi ty."

K jejímu údivu tentokrát necouvl před důsledky, které by to pro jeho osobu mohlo mít. "A i kdyby! Možná tu jsme zajati, dokud..."

Otevřel knihu.

Lilith na okamžik zatajila dech. Na okamžik jí před očima zavířily krvavě rudé stíny. Pak se jí však obraz na první stránce před očima stabilizoval.

Landru měl zřejmě méně štěstí. Oči mu vyjely z důlků. Hlas přešel v idiotské kňučení. Smrtelně bledý z posledních sil knihu zase zabouchl.

"Mělas... pravdu...!"

Alespoň pokud se tebe týká, pomyslila si Lilith, naplněná pocitem hlubokého uspokojení. To bylo poprvé, kdy nad svým nepřítelem cítila takovou převahu. Ten pocit ji opájel.

"Vidělas něco?" sípal, stále ještě v polovičním omráčení.

"Ne," zalhala.

"Zkus to ty!"

"Nikdy!"

"Je tam tvůj život - snad i tvůj osud!"

"Nechci to vědět."

"Lžeš!"

A i kdyby. Lilith cítila, jak jí proudí síla, kterou dosud neznala.

Síla, nemající s touto KNIHOU nic společného, síla, pramenící přímo z ní samé!

"Vrátíme ten spis nazpět," rozhodla Lilith, aniž by dbala na Landruovy námitky. "Pak se možná odtud dostaneme. Pak nás to snad nechá odejít!"

Pohlédla na něho, a bylo to, jako by hleděla do očí ztělesnému šílenství. Z jeho tisíciletého hrdla se dral smích, nejprve tlumený, rychle však nabýval na agresivitě. A pak náhle ztichl. Landruova studená rybí ústa se pootevřela a prskla: "Já říkám: nikdy!"

Se zkříženými pažemi se postavil před foliant, jako by jej chtěl chránit před Lilith.

"Nikdy," opakoval zvýšeným hlasem.

Zdálo se, že se mu vrací sebevědomí a s ním i nesmiřitelnost, jíž byl vždy proslulý.

Skutečně vždy?

Znal mojí matku.

DO JAKÉ MÍRY ji znal?

A v tu chvíli se přihodilo něco, co je překvapilo oba.

Vchodem se do chrámu vřítila nějaká postava.

Ne stařec, nýbrž muž v plném rozpuku sil.

Himachal Pradesh!

V pěsti svíral hořící pochodeň, a než mohl kdokoli uhodnout, co s ní zamýšlí, odstrčil Landrua stranou a přiložil plamen k příšerné knize z mrtvé kůže a studené krve!

Okamžitě byla v jednom ohni.

Vypukl chaos.

Uvězněné duše se rozkřičely tváří v tvář osvobození - anebo snad konečnému zničení.

KNIHA vzplanula jak suchý troud. V plamenech se míhaly obrazy krvavých válek, strašlivých soubojů i ukrutných dobyvačných tažení.

V kratičkých světelných obrazech na okamžik vyvstávala a beznadějně mizela v nenávratnu největší paměť světa.

V nenávratnu!

Něco nenahraditelného bylo zničeno...

Jako očarovaná hleděla Lilith do ohně, zatímco Landru bleskurychle shodil ze sebe svůj kabátec a na poslední chvíli se zoufale snažil udusit plameny hladově hltající KNIHU.

Marně.

Obrovský žár jej odmrštil zpět, takže i on mohl nanejvýš stát a přihlížet tomu, jak se jednotlivé stránky rozvíjejí jako poupata a vztyčují, aby naposledy před úplným koncem rozkvetly dalšími a dalšími výjevy z dlouhé historie světa...

Současně se zničehonic zvedla bouře takové síly, že miniaturní kopie chrámu, schránka KRONIKY, byla rozmetána na kusy, popel z knihy rozfoukán do všech koutů - a osoby, které toto všechno způsobily nebo zavinily, byly smrští

vyhozeny ven z chrámu!
Jako míčky ve hře nespoutaných sil...

Lilith přišla opět k sobě, ležíc stranou od zbořených zdí chrámu. Ležela na dlažbě. Všecky kosti v těle ji bolely.
Prostory mezi ruinami byly prázdné. Všichni mniši a poutníci zmizeli. Vše vypadalo, jako by bylo zničeno už po celé věky.
Lilith vstala. Jejím jediným společníkem byl opět jen symbiont, hladící ji na kůži. Landru i Pradesh zmizeli.
Lilith prohledala pozorně celé okolí. I když se tak vydávala nebezpečí, že narazí na svého úhlavního nepřítele a k dovršení všeho zlého s ním ještě teď bude muset bojovat. S prodlouženým příměřím nemohla počítat.
Celá ohromená pobíhala v místech, kde kdysi stály nádherné stavby, nyní však zcela srovnané se zemí. Zůstal sotva kámen na kameni.
Po Pradeshovi a Landruovi neobjevila jedinou stopu. Pokud leželi někde pod troskami, pak by alespoň Ind zasloužil šanci přežít katastrofu, kterou vyvolal svou pochodní.
Konečně Lilith své pátrání vzdala. Opustila oblast chrámu a pěšky scházela dolů k vesnicím. Schválně nepoužila žádného magického triku a využila hodin sestupu k tomu, aby si srovnala, co se jí přihodilo.
Bylo to těžké.
Po Duncanovi nyní ztratila i Himachala Pradeshe.
A přitom se nedostala na stopu Liliového kalichu, který chtěla zničit, (pokud už dávno zničen nebyl), jednou provždy, ani se nedostala dál, co se konečného zúčtování s Landruem týče.
Neřád jako on se nespálí tak snadno.
Popřípadě jako já, napadlo ji.
Pořád nedokázala pochopit, jak to, že dokázala tam v chrámu v tak nepatrném časovém úseku číst z KRONIKY, aniž by se do textu více pohroužila...
Landru neviděl nic. Nebylo mu dáno.
Náhoda?
Lilith přestávala věřit na náhody.
Když pak konečné dorazila do Yakshamally, cítila se spíš uklidněná než frustrovaná.
Koneckonců, přežila to. A pokud i Landru někde dál pokračuje ve své upírské existenci, vládne nyní mezi nimi - alespoň do příštího střetnutí - patová situace.
To je přijatelné.
Zatím.
Lilith zamířila k Bahadurovu domu, v němž žili nyní Rani a jeho rodina. Osada se vůbec nezměnila od chvíle, kdy ji opustila. Uprostřed návsi se tyčila nová, velice prostá dřevěná hranice. Asi zase někdo zemřel.
Lidé, které Lilith potkávala, jí uhýbali z cesty. Měli hrůzu před vším, co neznali. Lilith by nejraději na ně na všechny vykřikla, že už se nemusí obávat věci ze všech nejstrašnější: kultu.
Chtěla však, aby tuto zprávu šířil raději někdo jiný: místní posel.
Rani.
Chlapec byl sám doma. Soudě podle jeho reakce vůbec nepočítal s tím, že ji ještě uvidí.
Lilith si chtěla v Yakshamalle odpočinout celý den. Musela načerpat nových sil, aby zvládla dlouhou cestu zpátky do Surkhetu stejným způsobem jako cestu sem: V podobě netopýra.
"Kdo zemřel?" zeptala se Lilith.
"Cizinec," řekl Rani. "Někteří věří, že to je ten vrah, který tu ve vesnicích natropil tolik zla."
"Kdy jste ho našli?" otázala se.
"V ten samý den, co jsi odešla."
Lilith chtěla, aby ji zavedl k mrtvému. Hořela zvědavostí.
Mrtvola, připravená ke zpopelnění, byla přikrytá starou plachtou, dobrou už leda na vyhození. Avšak pro mrtvolu domnělého vraha byla ještě dobrá až dost.
Když Lilith, sledována nedůvěřivými pohledy vesničanů, nadzvedla plachtu, čekal ji šok.
Poznala mrtvého.
Byl to Himachal Pradesh!
Byl úplně nahý, jen na krku mu visel talisman Kálí, o kterém tvrdil nahoře ve chrámu, že jej ztratil.
"Jsi si jistý," obrátila se zaraženě k Ranimu, "že jste ho našli právě toho dne, kdy jsem odešla?"
Chlapec přikývl.
Neměla důvod mu nevěřit.
Jako omámená odstoupila Lilith od hranice.
Po celý zbytek jejího pobytu v Yakshamalle si pak lámala hlavu otázkou, kdo to vlastně, když ne Pradesh, nahoře v chrámu zničil KNIHU - a koho to zachránila před hybridami...
KOHO, jestliže byl Ind v tu chvíli už dávno mrtev a čekal zde na spálení...?

Onan ještě vyčkala, až se Landru téhož dne, kdy Lilith opustila vesnici, vyhrabe zpod zříceného chrámu.

Ti dva se nesměli setkat.
Alespoň ne zde.
Když Landru viděl, že zde již není co získat, ukázal i on zříceninám záda.
Onan byla spokojená.
Vrátila se ke svému sarkofágu a zrušila přeludy.
Chrám opět povstal ve vší své velkoleposti.
Písaři, kteří ani na okamžik nepřerušili psaní, se dál bez odporu poddávali svému osudu.
Pravá KRONIKA spočívala bezpečně na bezpečném místě.
Žádný z těch, kdo zde byli, ji už nemůže ohrozit.
Vše je v pořádku.
Onan ještě srovnala hodiny v srdcích písařů a pak znovu vstoupila do hlubin svého sarkofágu.
Jedna ze sedmi dcer Ninmah, vytvořená kdysi z hlíny...
SPÁT, vzdychla Onan. KONEČNĚ ZASE SPÁT.
A minulost ji pohltila.

Několik dní poté...

Rani se přibližoval k sousední vesnici se smíšenými pocity. Když navštívil Birethanti naposledy, bylo to pod zlou hvězdou.

Swani, tamější posel smrti, se stal stejně jako někteří další obětí neznámého vraha. A nyní se šířila jako požár krajem zvěst, že do Swaniho chýše se nastěhoval nový posel, nepocházející vůbec z Birethanti...

To odporovalo tomu, co mu oznámila Lilith:

Že už žádný kult neexistuje...

Rani hned pospíchal na místo, aby se přesvědčil, kde je pravda. Yakshamalla byla od sousední vesnice oddělena asi dva kilometry dlouhou neschůdnou stezkou. Chlapec tentokrát cestu zvládl rychleji než kdykoliv předtím. Vlastně si ani nedokázal představit, že by skončily střepinové soudy.

Konají se přece po celé věky.

Co o tom může nějaká cizinka vědět?

Swani nezanechal žádného nástupce. Museli tedy ONI sami provést volbu. A že nebude zvolen nikdo z jejich středu, na to mohli obyvatelé Birethanti vzít jed. Také Swani byl po celý svůj život mezi nimi téměř cizincem.

Přijde nyní další podivín? Ačkoliv si to Rani nechtěl přiznat, téměř si to přál. Sám byl také samotář. Přátelé z dětství jej opustili. Od té doby, co se jej a jeho rodiny ujal Bahadur, se mu však už vedlo o něco lépe. Tento Nepálec se skutečně snažil nahradit Ranimu a jeho sourozencům otce a jejich matce manžela. A přece se Rani stále nemohl zbavit dojmu, že to Bahadur nedělá tak docela dobrovolně...

Rani znal cestu k chýši, ve které přebýval Swani.

Už zdaleka viděl houf zvědavců, obklopujících - ovšemže v uctivém odstupu - stavení.

Zrovna když Rani dorazil, vyšla ze dveří vysoká bělovlasá postava.

Cizinec mžoural do slunce.

Vypadal trochu ospale. Měl bledou kůži jak někdo, kdo jen zřídkakdy vychází na slunce.

To bylo na zdejší poměry nezvyklé.

Nějakou chvíli se jim zdálo, že k nim promlouvá. Když pak skutečně zazněl jeho hlas, všichni, včetně Raniho, sebou trhli.

"Máte nějaké otázky?"

Všichni sklopili oči.

"Jak se jmenuješ?" zavolal na něj Rani přes hlavy ostatních.

Oči, v nichž bylo více zkušeností než ve všech, do kterých kdy Rani pohlédl, se setkaly s chlapcovými. Chvíli spočíval cizincův pohled na Ranim, jako by mezi nimi probíhal mlčenlivý rozhovor. Konečně otevřel nový posel smrti z Birethanti ústa a zvolal: "Kumar Dass Thoker! Ale říkejte mi prostě Kumar!"

Potom se otočil a vrátil se do své chýše.

Rani chvíli vyčkával. Pak vešel za ním.

1 viz VAMPÝRA, sv. č. 7 - Kult

2 viz VAMPÝRA, sv. č. 4 - Landru přichází

3 viz VAMPÝRA.sv. č. 6 - Stopa krve

??

??

??

??